

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 946

HET RAADSEL VAN DEN GROOTEN LAMA.

20 cent

Ongeveer halfweg werd de vrouw door een duizeling overvallen en liet met een half onderdrukten, rauwen kreet de koorden los.....

NIEUWE SERIE

Het raadsel van den grooten Lama

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET INCIDENT IN DE RECHTZAAL.

Reeds dagen voor de eerste zitting zou plaats vinden, bleek er heel veel belangstelling te bestaan voor het proces tegen Liza Fraser en consorten.

Dit lag minder aan den omvang of den ernst van het misdrijf, dat haar en haren medeplichtigen ten laste werd gelegd, dan wel aan het geheimzinnige, het romantische van het geval.

Het openbaar Ministerie grondvestte hare aanklacht hoofdzakelijk op het feit, dat de hoofdbeklaagde zich op onwettige wijze in het bezit had willen stellen van althans een deel der schatten, die, naar het zeggen ging, nog altijd moesten schuilen in het wrak van de „Tubantia”, het groote, Nederlandsche schip, dat in den loop van den vreeselijken wereldoorlog door een Duitsche torpedo tot zinken was gebracht ter hoogte van Zeebrugge.

Meer in het bijzonder luidde de aanklacht wegens verduistering van een ijzeren kistje uit de goedgesloten hut van den kapitein, of van den administrateur — dit werd in het midden

gelaten — waarin zich niet alleen geld had bevonden, maar ook de aanduiding van de juiste plek in het kolossale schip, waar de kisten met de gouden staven waren opgeborgen.

Men ziet het — op zich zelve beschouwd had dit eigenlijk niet veel om het lijf, maar de bijkomende omstandigheden hulden het geval in een waas van geheimzinnigheid en romantiek.

Iedereen herinnert zich natuurlijk, tenminste als hij dagbladen leest, dat de Reclaimer een Engelsch bergingsvaartuig is, dat nog niet eens zoo heel lang geleden het recht verwierf, een onderzoek in te stellen naar het kostbare goud, dat nog in het wrak zou zijn. Welnu, het was dit vaartuig, dat omtrent een week tevoren degenen die nu terecht zouden staan, had opgevischt uit de golven, juist boven de plek, waar de „Tubantia” was gezonken, en verder wat er nog over was van een blijkbaar zeer snelle, ranke motorboot.

De geredden hielden eerst vol, dat er 'n gewone ontploffing had plaats gehad, maar dit was niet lang staande te houden, want men vond op de

achterste helft van de doormidden gebroken boot een complete en zeer goede duikerinstallatie, een luchtpomp, een heischtoestel, en een paar duiker pakken. In den loop van den dag haalde men voorts van den bodem het lijk op van een man in duikerpak, die gestikt bleek te zijn, doordat de luchtbuis tenhalve was doorgesneden door een houw met een zwaar en scherp mes, dat men eveneens, half onder het zand begraven, terug vond.

Nog erger werd de zaak voor de geredden, toen het bleek, dat de verdronken duiker niemand anders was dan een zekere Jake Peanut, een zeer gevaarlijk bandiet, die reeds lang gezocht werd door de politie, terwijl onder de geredden twee mannen waren, Jim Armstong en Tom Spike, bijgenaamd Fatty, die ook al goede bekenden waren van politie en justitie, evengoed als de vrouw, Liza Fraser geheeten.

Er was dus aanleiding te over, het heele gezelschap in verzekerde bewaring te houden, vooral toen het bleek, dat er van een motorontploffing geen sprake was geweest, maar dat de boot eenvoudig door midden gekraakt was als gevolg van een of andere geheimzinnige gebeurtenis, waarover geen van de arrestanten zich scheen te willen uitlaten. Dit was door deskundigen op dit speciale gebied onomstootelijk vastgesteld. Men had den motor opgevischt, en die bleek volkomen in orde te zijn, en zou desnoods, na te zijn gereinigd, dadelijk weer dienst kunnen doen.

Die leugen deed de beklagden natuurlijk geen goed, evenmin als hun stilzwijgendheid, omtrent zekere punten, die opheldering vereischten.

Om maar een voorbeeld te noemen — het stond vast dat zij een dure en snelle boot hadden gebruikt. Wie had hun dat vaartuig verschaft? Hoe kwamen zij er aan? Dat het niet gestolen was, wees het nauwkeurig onderzoek al zeer spoedig uit. Het was ook niet aannemelijk, dat de gevangenen, die dienstzelden morgen terecht zouden staan, de boot gekocht hadden, evenmin gezamenlijk als persoonlijk. Een kenner schatte de waarde van het splinternieuwe vaartuig op minstens twee duizend pond sterling. En noch de heer Fatty, noch de heer Armstrong behoorden tot den kring van misdadigers, die over zooveel geld kunnen beschikken. Na een dag of drie echter meldde zich de bouwer van de boot aan, een lid van de firma Stoel te Alkmaar, die de foto van het schip of liever een teekening zoo goed als het ging vervaardigd na de overblijfselen, in een Engelsch

blad gevonden had, en onmiddellijk zijn maaksel had herkend. Volgens zijn verklaring had hij het schip moeten bouwen in opdracht van een zekeren mijnheer Brown uit Manchester, die de helft van de bouwsom, ofschoon slechts een derde gevegd werd, van te voren had gestort, niet persoonlijk evenwel, maar door middel van een cheque. De boot moest vooral zeer snel en sterk zijn, en voorzien worden van een luchtpompinstallatie. Zij heette bestemd te zijn voor een schatrijken amateurgeleerde, die diepzeeonderzoekingen wilde gaan doen in de Middellandsche Zee.

De bekende Hollandsche scheepsbouwer had een nauwkeurige lijst opgekregen, van wat verlangd werd, en had zich daaraan ook gehouden. Toen hij een maand aan het bouwen was kwam er iemand kijken, die zeide, namens Brown te komen, en die de helft van de nog resterende koopsom afdeed. Geen wonder dus dat de scheepsbouwer ijverig voortbouwde, en het schip kant en klaar nog voor den bepaalden tijd kon afleveren. Het werd afgehaald in IJmuiden, zooals was afgesproken, door denzelfden man die de laatste termijn was komen betalen, en die nu de rest in deugdelijke, Engelsche bankbiljetten afdeed.

Het schip had vijf en twintig duizend gulden gekost, en het liep, gegarandeerd, 32 knopen in het uur. De bouwfirmas had voor de uitklarpapieren en voor alles gezorgd, en van zijn kant had de bemiddelaar van mijnheer Brown uit Manchester twee mannen meegebracht, die zouden helpen bij het overbrengen van de boot, maar die de heer Stoel niet te zien had gekregen. Van den bemiddelaar kon hij een vrij goede beschrijving geven — een kleine, magere man, voortreffelijk gekleed, die beschaafd voordeed, en die niet veel zeide, met vlasblond haar en waterblauwe oogen.

Natuurlijk zocht men naar mijnheer Brown uit Manchester, maar men vond hem niet, of liever, men vond er maar al te veel! Manchester bleek achttien honderd zeventig Browns binnen haar muren te tellen. En de politie begon er maar niet eens aan, dadelijk begrijpende, dat de besteller van de boot maar een naam had opgegeven, die zeer veelvuldig voorkomt.

Aangaande de werkelijke herkomst nu van de prachtige boot, die men in stukken en brokken uit de golven had opgevischt, weigerden de arrestanten zooals gezegd iedere inlichting. Over het algemeen lieten zij bitter weinig los en hielden vol, dat zij een pleiziertochtje hadden

willen ondernemen, en dat er een ongeluk met den motor was gebeurd.

Het zag er des te somberder voor hen uit, daar dezelfde arrestanten pas kort tevoren betrokken waren geweest bij een zeer geheimzinnige zaak in het huis van een zekeren Mozes Beetle, een verdachten heler, die vlak bij den Tower woonde, en waar de politie twee mannen met touwen gebonden had aangetroffen, terwijl een derde zwaar gewond was door een revolver-schot, en men de vrouw, Liza Fraser, bewusteloos op den vloer vond uitgestrekt.

Zij verklaarden op het politiebureau, door een vijandige bende in dit huis te zijn gelokt, en daar er van een diefstal niets bleek, dat Fraser zelf zeide, niets te vermissen, moest men hen wel weder op vrije voeten stellen. Het was een zeer geheimzinnig en verdacht geval geweest — en de beschrijving van het verloop van het proces zal doen zien, dat de politie het gewicht er van tot haar nadeel zeer sterk had onderschat!

Er stonden alleen wat nieuwsgierigen bij de deur voor het publiek in Old Bailey, het befaamde, eeuwenoude gerechtsgebouw, omstreeks een uur voor de zaak een aanvang zou nemen.

Onder die nieuwsgierigen waren heel wat lieden, die nog een appeltje te schillen hadden met Vrouwe Justitia, en die vooral belang stelden in de „technische” bijzonderheden van het geval.

Maar eindelijk sloeg dan toch het uur, waarop de deuren geopend werden, en de menigte stroomde naar binnen, de jongsten en vlugsten sprongen bij twee treden tegelijk de uitgesleten trappen op, om maar een goed plaatsje te krijgen, dicht bij de ballustrade, op de voor het publiek gereserveerde tribune.

Old Bailey maakt nooit een prettigen indruk, zelfs al schijnt buiten de zon, maar bij een bedekte lucht is het er bepaald ondraaglijk van somberheid. De vensters van de voornaamste rechtzaal zijn smal en hoog van den grond aangebracht, het eikenhout is door den tijd zwart geworden, de geheele inrichting wekt gevoelens van zwaarmoedigheid en troosteloze somberheid.

Er liepen een paar bodes heen en weer, die kwamen aandragen met kisten en manden, waarvan zij den inhoud, behoorlijk genummerd en geëtiketteerd, uitstalden op twee zeer groote tafels dicht bij de zetels van de rechters.

Toen kwam de deurwaarder binnen, met zijn steek en zijn staf, stampte daarmede op den vloer, en riep met stentorstem:

— Stilte! Het hof!

De rechters kwamen binnen. Daarna de advocaten, vervolgens de Openbare Aanklager, tenslotte de leden van de Jury, die een beetje schuchter en onhandig in hun lange bank schoven.

Toen werd het even doodstil, een deur piepte, en de beklaagden kwamen binnen, vier in getal, drie mannen en een vrouw. De mannen zagen er tamelijk haveloos uit, ongeschoren en slecht gekleed, maar de vrouw had blijkbaar haar uiterste best gedaan, een gunstigen indruk te maken, want zij was zeer smaakvol gekleed, en had veel zorg besteed aan haar uiterlijk. Zij was zeer donker, en ze zou schoon geweest zijn, zonder de harde, wreede uitdrukking in de nachtzwarte oogen.

Alle vier moesten plaats nemen in dezelfde beklaagdenbank, geplaatst op een kleine verhooging, en die dadelijk omringd werd door stevig gebouwde politieagenten.

Onmiddellijk daarna begon de voorlezing van de schier eindeloze akte van beschuldiging, die menig toehoorder daarboven een harden stomp tusschen de ribben bezorgde, omdat deze onvermijdelijke plechtigheid hem in slaap had doen vallen en doen snurken.

Toen dit was afgelopen, werden de getuigen binnengeropen, waaronder de bevelvoerder van de Reclaimer, het bergingsvaartuig, Mozes Beetle, de uitdrager, een of twee matrozen van de Reclaimer, en enkele deskundigen zich bevonden.

Nadat de bekende formaliteiten waren afgelopen, werd Liza Fraser het eerst ondervraagd. Het was duidelijk dat de openbare aanklager haar beschouwde als de aanvoerder, als de voornaamste persoon uit de geheele, geheimzinnige zaak.

Haar advocaat, een nog jonge man met hartstochtelijke gebaren en vurige oogen leunde dadelijk naar voren, en spitste de ooren, gereed om onmiddellijk te protesteeren als volgens hem een vraag buiten de orde ging.

De voorzitter had even in het lijvige dossier gebladerd, en vroeg nu met scherpe, snijdende stem plotseling:

— Is deze zaak van U uit gegaan beklaagde?

— Welke zaak? vroeg Liza Fraser kortaf terug.

— Laten we geen tijd verliezen, en draai er niet omheen! Het is alles vrij duidelijk. Bedoelt is de zaak van de „Tubantia”. Wat kwaamt gij en Uw makkers daar doen?

— Wel, wij waren er voor een pleiziertocht! antwoordde de vrouw spottend. Sinds wanneer is dat verboden?

— Waartoe diende de luchtpomp op de achterplecht van Uw schip?

— Om ijs te maken!

Op de openbare tribune werd hartelijk gelachen en dreigend kwamen de agenten een paar trapjes naar beneden om de orde te herstellen. De president echter was aan zulke antwoorden wel gewend, en maakte zich volstrekt niet boos. Dat behoefde hij ook niet te doen, want hij wist dat hij een paar verrassingen voor de beklaagde in petto had, die haar wel een toontje lager zouden doen zingen! Bedaard hernam hij dus:

— Aanstonds zullen deskundige getuigen verklaren, dat dit toestel niet bestemd was om ijs te vervaardigen, hetzij roomijs, vanilleijs of chocoladeijs, maar wel om lucht te pompen in de helmen van de duikers, die van Uw vaartuig zijn afgedaald naar het wrak van de „Tubantia”. Wist U dat dat verboden was?

— Ik wist het niet, maar het kan mij ook niet schelen, zeide de vrouw onverschillig. Aan boord van ons schip zijn geen duikers geweest!

— Niet? Maar men heeft toch een compleet duikerscostuum in een der kajuiten gevonden!

Liza Fraser beet zich op de lippen, en wist voor een oogenblik niet wat zij zou zeggen. Zij vergenoegde er zich dus mee, de mooie schouders op te halen.

De president genoot even van zijn triomf, terwijl de verdediger zenuwachtig zijn blanke handen over elkaar wreef, en hernam toen weer:

— Men heeft juist van morgen het lijk opgehaald van een man in een duikerpak gestoken, en die met een ophaaltouw verbonden was met een wrakstuk van Uw vernielde boot.

Die buis die hem van versche lucht moest voorzien was half doorgesneden met een zeer scherp mes — vermoedelijk met dit wapen hier! De man is herkend door beampten van Scotland Yard. Hij heette Irwen O' Brander, en hij was lid van een beruchte bende. Er kan dus niet den minsten twijfel aan bestaan, of die man is aan boord van Uw schip geweest, en

van daar neergedaald! Wat hebt gij daarop te zeggen?

Het duurde een tijdlang voor de vrouw doodsbleek ten antwoord gaf:

— Niets! Niets anders dan dat de duivel hem moge halen, die dit gedaan heeft!

Bijna niemand verstond wat de vrouw daar tusschen de tanden gesist had, behalve misschien haar advocaat, maar die vond geen aanleiding, er al te veel aandacht aan te wijden.

De rechter had het zware, breede mes hetwelk hij de vrouw getoond had, weer teruggegeven aan den bode die het hem had gebracht, en hernam op denzelfden scherpen toon:

— Gij zult aanstonds vernemen dat er verband wordt gebracht tusschen den dood van dezen man en den ondergang van Uw vaartuig. Wij zullen nu overgaan tot het hooren van de getuigen.

En dat verhoor begon. Het duurde bijna een vol uur, en het werd telkens onderbroken door de uitroepen van den advocaat:

„Ik protesteer tegen de vraag!” en dikwijls het stereotype antwoord van den president: „De vraag is toegestaan”!

En al dien tijd zat Liza Fraser stom voor zich uit te staren, en voortdurend werd zij bleeker, en het was duidelijk, dat er iets in haar werkte, iets vreeselijks, dat zich baan wilde breken, en dat met moeite werd weerhouden.

De deskundige kwam nogmaals verklaren dat er van een ontploffing geen sprake kon zijn geweest, en een andere getuigde dat de fraaie motorboot eenvoudig gekraakt was, in het midden gebroken. Een geneesheer kwam getuigenis afleggen over de doodsoorzaak van een der opvarenden, die onmiddellijk gezonken was nadat de uitbarsting, of wat het dan ook geweest mocht zijn, hem in het water had geworpen, en een andere zeide dat de duiker omtrent vier dagen in het water moest hebben gelegen, hetgeen nauwkeurig klopte met het tijdstip van den ondergang van de motorboot.

De kapitein van de Reclaimer getuigde dat hij volstrekt geen geluid van een ontploffing had gehoord, maar wel een luid gekraak van splinterend hout, dat met groote kracht in stukken gebroken wordt. Het maakte den indruk, alsof de boot zoo maar pardoës op een rif was gelopen, en in tweeen was gebroken. Hij vond drie mannen zwemmende, en een vierden met de vrouw in een der kleine reddingsbooten van de motorboot, die gespaard was gebleven. Verder had hij zoo spoedig mogelijk

alles opgevischt wat nog drijvende was. Naderhand hadden zijn mannen den zwaren motor naar boven gehaald, op last van de politie, en nog enkele andere onderdeelen.

Dezelfde kapitein verklaarde voorts nog, dat ook het onderzoek binnen in het wrak van de Tubantia intusschen was voortgezet, en dat men het ijzeren kistje vermiste, dat toch stellig in een der kajuiten aanwezig had moeten zijn.

Toen hij deze woorden had gezegd wendde de president zich plotseling weer tot de vrouwelijke beklagde, en vroeg scherp :

— Wat is daarop Uw antwoord ? Weet gij iets van dat kistje ?

En tot ieders verwondering, niet het minst van haar medebeklaagden, vloog Liza Fraser plotseling overeind, en krieschte het uit, met een stem die gillend was en oversloeg van dolle woede, al te lang bedwongen :

— Dat ijzeren kistje heeft John Raffles ! Dat is in het bezit van denzelfden man, die jullie dien nacht telefonisch waarschuwde, dat wij in het huis waren van Mozes Beetle, den uitdrager ! Dat heeft de man, die onder water Irwen O'Brander gedood heeft, door de luchtbuis door te snijden ! Dat mes daar is van hem. — Daarmee deed hij het ! En hij deed nog meer ! Zijn vervloekte duikboot was het als jullie het dan wilt weten, die onze motorboot vernielde en een van onze jongens deed verdrinken ! Zoek hem, en hij zal je kunnen zeggen wat er gebeurd is ! Ik heb er nu genoeg van — Jullie maken iemand gek met je gevraag ! Het is waar dat wij naar het goud zochten, en het is even waar dat wij het niet gevonden hebben ! Als iemand het heeft — dan moet hij

het zijn, jullie eeuwige vijand, John Raffles !

Terwijl zij zoo woedend stond te schreeuwen, den vuist schuddend tegen een onzichtbare vijand, had zij zich half omgewend.

En plotseling bleef zij doodstil staan, in dezelfde houding. Haar oogen kregen een uitdrukking van verbijstering, en dadelijk daarop begonnen zij te fonkelen als van een roofdier.

Zij strekte den arm uit, wees naar de openbare tribune, en gilte heesch :

— Daar ! Daar zit hij ! O jij duivel, heb je het durven wagen ? Pakt hem, jongens ! Maar grijpt hem dan toch — het is John Raffles !

Een hevig tumult ontstond.

Op de vijfde rij van de ballustrade af, op den hoek, juist naar de trap naar boven, sprong een man snel van zijn bank, sloeg een agent neer, die hem in den weg trad, en was met twee sprongen als van een gems boven aan de trap. Een oogenblik klonk zijn heldere lach boven het geschreeuw uit, en toen was hij uit het oog verdwenen.

Men hoorde op den vermolmden vloer van de gang rondom de tribune zeer vlugge schreden, toen een vloek, het geluid van een zwaar lichaam op de dreunende planken, en toen nog maar alleen het verwarde geroep van een aantal rechters en agenten die het hoofd hadden verloren.

Toen men er eindelijk aan dacht, de deuren te doen sluiten, was het te laat.

Van den geheimzinnigen toeschouwer was geen spoor meer te ontdekken, en niemand had hem zelfs zien vluchten of naar buiten zien komen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

HET PLAN VAN RAFFLES.

Het was zeer lang geleden, sedert zulk een opzienbarend incident in Old Bailey had plaats gehad. Natuurlijk schreven alle bladen er over, en er waren er vrij wat, die verklaarden dat de vrouw zich moest hebben vergist, en haar kreet geslaakt had in de hoop, dat dit mischien naar straf zou verminderen.

Intusschen bleef het feit bestaan, dat een bezoeker van de tribune op het hooren van den kreet de vlucht had genomen. De bloedneus en de bewusteloosheid van den agent die daar boven de wacht hield, bewezen het overvloedige!

Hoe het ook zei, en of de vluchteling al of niet John Raffles was geweest, — de langgezochte avonturier — Liza Fraser werd er niet minder om veroordeeld, en wel tot een gevangenisstraf van een jaar. Van de mannelijke beklagden werd er een tot zes maanden veroordeeld, en de beide anderen kregen twee jaren, omdat zij nog wat te goed hadden.

Hiermede was de zaak voor het groote publiek afgeloopen, dat zich al weder naar geheel andere zaken wendde, want men leeft snel tegenwoordig, in een koortsachtige haast, en men kan zijn aandacht niet lang bij hetzelfde onderwerp bepalen. De Derby en Wimbledon stonden voor de deur, men verwachtte den Duitschen Rijkskanselier en zoo dacht al spoedig niemand meer aan de Tubantia, en bijna niet meer aan het ijzeren kistje.

De Reclaimer had volstrekt niets kunnen vinden, tot dusverre, en als het bergingsvaartuig iets vond, daar beneden in het wrak, dan zou men het wel lezen in de bladen!

Maar er was één man in Londen, die er wel degelijk aan bleef denken, zoo niet aan de zaak zelve, dan toch aan haar gevolgen, en die man was John Raffles, alias Lord Lister, die de weergalooze stoutmoedigheid had bezeten, zich onder de toeschouwers te mengen,

die aanwezig waren bij de behandeling van het proces, dat zulk een romantisch einde had gevonden, en dat handelde over een zaak, waarbij hij zelf zoo nauw betrokken was.

Hij was het wel degelijk geweest, die zoo overijld had moeten vertrekken, toen een noodlottig toeval de blikken van de beklagde juist op hem deed vallen. En als hij niet zoo voortreffelijk op de hoogte was geweest van de gansche inrichting van dat oude gerechtsgebouw, dan zou hij zeker niet ongehinderd de straat en zijn auto weer hebben kunnen bereiken.

Maar Raffles kende er nu eenmaal deurtjes en gangetjes, die voor het groote publiek steeds gesloten blijven, en welker bestaan het zelfs niet kent.

Het spreekt vanzelf dat de avondbladen den uitslag van het proces vermeldden, evenals het zonderlinge incident, dat zooveel verwarring had gesticht. Aan het incident wijdde Raffles niet de minste aandacht, maar des te meer aan de strafmaat. En hij scheen niet volkomen tevreden te zijn!

Toen Raffles het bericht las zat hij met Charles Brand, zijn trouwe vriend, in een afgelegen hoekje van de groote conversatiezaal van de Windsor Club, die op dat tijdstip — de meeste clubleden zaten nog aan tafel — niet meer dan tien of twaalf aanwezigen telde, waarvan de meesten bij de leestafel zaten.

Brand had het gelaat van zijn vriend aandachtig gade geslagen en vroeg nu op zachten toon:

— De uitslag schijnt je niet te bevredigen?

— Inderdaad, Brand! En om verschillende redenen. Ten eerste bevredigt zij mijn rechtsgevoel niet, en ik krijg half en half den indruk, dat men de vrouw laat boeten, niet voor wat zij nu gedaan zou hebben, maar voor vroegere misdaden, die al evenmin bewezen konden

worden! Wij weten precies wat zij waard is, en als wij maar hadden kunnen getuigen, dan zou de straf tenminste volkomen gerechtvaardigd zijn — ja, waarschijnlijk zelfs veel te laag! Maar om haar tot een jaar gevangenisstraf te veroordeelen, wegens een poging, tot het onwettig of tenminste verboden ophalen van goed, dat er niet eens blijkt te zijn — dat vind ik wel wat kras!

— Wat is de tweede reden, waarom je niet voldaan bent?

Raffles dacht een oogenblik je na, streek met zijn witte, gespierde hand over zijn oogen, en antwoordde toen, zich voorover buigend:

— Die reden is van meer persoonlijke aard, meer egoïstisch, als ik het zoo mag zeggen. Want met Liza Fraser verdwijnt de eenige persoon van het tooneel, die mij op het spoor had kunnen brengen van dien geheimzinnigen misdadiger, die opnieuw is opgedoken, en die misschien niet zoo bloeddorstig is, als wijlen professor Fox, ofschoon ik dat niet eens zeker weet, maar in ieder geval nog heel wat schranderder! De Justitie weet niet, dat de „Groote Lama” die geheele zaak van de „Tubantia” voor zijn trawanten heeft uitgeplozen, voorbereid en op touw gezet, en al die menschen hebben bewezen dat zij goed waren afgericht, en niets los gelaten. Maar ik weet des te meer! Ik weet dat er weer een man is opgestaan, die de taak van de aanvoerders wil overnemen, die ik met zooveel moeite heb uit den weg weten te ruimen — ik mag gerust zeggen op gevaar van ons beider leven, Brand. Of het wel precies dezelfde bende is, als waarvan achtereenvolgens Fox, Shydrift en Nicolson aan het hoofd stonden, zou ik niet durven zeggen, maar ik weet met zekerheid dat die Liza de eenige was, die in zijn geheim was, en die weet wie hij werkelijk is! Ik leid dit af uit het feit, dat slechts zij bij hem achterb'eeft, als hij uit de ronde torenkamer van de Tower weers'loop. Zij kende den uitweg, die aan alle anderen streng verboden was, en heeft er stellig van gebruik gemaakt ook! Ik zal nu wel genoodzaakt zijn, een zeer moeilijk en tijdroovend onderzoek te beginnen naar dien man, want vinden wil en zal ik hem! Tenzij ik een middel weet te vinden....

Hij verzonk in gedachten en voltooide den zin niet.

Brand deed zwijgend eenige trekjes aan zijn sigaret, voor hij opmerkte:

— Er zal wel niets aan te doen zijn. Het is een geluk dat de groote Lama al even min

weet hoe hij jouw spoor zal moeten terugvinden. Een aanknoopingspunt heb je volstrekt niet.

— Eén slechts — maar dat is zwak. Ik ken zijn handen! zeide Raffles peinzend, en zonder op te zien. Het waren zeer goed onderhouden, blanke handen, en zeer waarschijnlijk heeft hij een man'cuur, die gerege'd zijn nagels onderhoudt. De middelvinger had een heel klein wondje, waarschijnlijk van een messnede. Maar dat zal wel genezen zijn op dit oogenblik. Ik erken dat dit aanknoopingspunt al zeer zwak is! De vrouw zou mij moeten helpen!

— Ongetwijfeld — maar dat kan zij nu eenmaal niet, want zij zit in de gevangenis, en komt er pas over een jaar uit!

— Tenminste — als men haar niet voor dien tijd bevrijdt!

— Uit Tyburn? zeide Brand in de grootste verbazing. Wie zou het durven ondernemen, iemand uit die oude, goed bewaakte vrouwen-gevangenis te bevrijden?

— Wel, ik zou het bij voorbee'd kunnen wagen! gaf Raffles zeer kalm ten antwoord.

Brand keek hem een tijdlang met open mond aan, en begon toen zachtjes te lachen.

— Dat is zeker maar een grapje van je! Je kunt er toch niet in ernst aan denken, met eigen hand je doodsvijandin te gaan bevrijden, die je met plezier eigenhandig naar de andere wereld zou hebben gezonden, als zij er maar de kans toe had gekregen?

— Ik zal wel zorg dragen dat zij mij niet zoo spoedig meer te zien krijgt, tenminste niet met de wetenschap, dat ik Raffles ben! En bovendien vind ik het niet te duur betaald, indien ik een gevaarlijke vrouw vrij maak, maar daardoor het spoor terug vind van een man die nog zeer veel gevaarlijker is!

— Maar het is onmogelijk! Het is eenvoudig onuitvoerbaar! riep Brand op een toon van wanhoop.

— Niets is onmogelijk voor een man die werkelijk iets wil bereiken! hernam Raffles op ernstigen toon. Je hebt zelf gezegd dat de gevangenis van Tyburn zoo oud was, en dat is ook haar zwakke zijde. Er wordt al melding van die gevangenis gemaakt in het midden van de zestiende eeuw. En veel is er sedert het jaar van haar voltooiing, ik meen 1520, niet aan veranderd. Ken je de ligging, de inrichting?

— Niet het allerminst!

Brand had het tamelijk knorrig en onwillig geantwoord, maar Raffles glimlachte, haalde een notitieboekje en een fijn, gouden potlood

te voorschijn, teekende haastig een soort van platte grond, en begon:

— De gevangenis van Tyburn lag in de midde'eeuwen geheel afzonderlijk, aan de oevers van de Theems, op een soort van rotsplateau, en de achterzijde daalde loodrecht in den vloed af. Naderhand heeft men om den voet een soort van Kade aangelegd, en die is daar nog altijd. Men heeft ook plaats gevonden voor een hoogen ringmuur, en een soort van binnenplaats waar een deel van de gevangenen gelucht wordt. De opeenvolging is dus deze: Water, Kade, gevangenismuur, binnenplaats, achtergevel van het gevangenisgebouw! Is dat duidelijk?

— O ja, volkomen duidelijk! antwoordde Brand met voorgewende onverschilligheid. Maar aan de beschrijving mankeert toch nog het een en ander denk ik! Bij voorbeeld de scherpe pennen op den muur, de hoogte daarvan, de tralies in den achtergevel, en de bewaking op de binnenplaats!

— O, dat liet ik maar weg, omdat dat alles van geen beteekenis is! zeide Raff'es schouderophalend. Er zijn nog wel andere uitwegen uit Tyburn dan juist over de scherpe pennen van dien muur heen! Ken je het inwendige?

— Neen, ik geloof niet dat ik er ooit geweest ben!

— Dat is heel jammer, want daardoor heb je een prachtig staaltje van middeleeuwsche bouwkunst gemist, speciaal van de kunst om gevangeniszen te bouwen! Er zijn onderaardsche cachotten, en sommigen daarvan worden nog gebruikt, als een gevangene volstrekt onhandelbaar is, en zwaar gestraft moet worden. Eigenlijk is het verboden, maar als de directeur teneinde raag is neemt hij toch wel tot een van die stikdonkere, vochtige, verschrikkelijke cachotten zijn toevlucht! Dan is er nog iets anders, ook heel merkwaardig, en dat is het hospitaal. Ik ken die zaal uitstekend. De muren zijn zeer dik, en er zijn vijf smalle, hooge vensters.

— Getralied natuurlijk? vroeg Brand spottend.

— Neen, Brand *niet* getralied — en dat is ook volmaakt overbodig, naar men meent, want die zaal ligt boven een van de geweldige, vierkante hoektorens, en zij verheffen zich op zijn minst twintig meter boven den grond, en bevinden zich in een muur, zonder het minste uitsteeksel, bijna even glad als een asfaltweg! Niemand zal het dus in zijn hoofd krijgen, door een van die vensters te willen ontvluchten — tenzij hij in het bezit is van een

sterk eind touw, of wel van een touwladder van zijde. Eens heeft een ongelukkige vrouw een poging tot ontsnapping gedaan door zes beddenlakens van zes bedden aan elkander te knoopen, nadat zij de bewaakster met een koperen kandelaar bewusteloos had geslagen, maar op acht meter van den grond bereikte zij het einde van haar lakens, werd duizelig, verloor haar tegenwoordigheid van geest, liet los, en viel te pletter.

— Afschuwelijk! Het is dus onmogelijk uit die zaal te ontsnappen!

— Volstrekt niet onmogelijk, tenminste als men beschikt over moed en voldoende kracht. Zijn er helpers, dan is het zelfs vrij gemakkelijk! Men moet alleen zijn richting goed kiezen, en niet naar beneden gaan, maar naar boven.

— Naar boven? herhaalde Brand verwonderd.

— Zeker! Naar het dak, bedoel ik! Het is een plat dak, en het heeft een zwaren schoorsteen. Die is voorzien van een kruislings aangebrachte afsluiting van ijzer, maar die is dunkt mij gemakkelijk te verwijderen! Het is nu zomer en er wordt dus niet gestookt! Overigens — ik meen te weten dat de verwarming sedert verleden jaar overal met radiatoren geschiedt. Zij zijn daar erg achterlijk in Tyburn!

— Hoe weet je in 's hemelsnaam al de bijzonderheden? vroeg Brand.

— Door ze te onthouden, Brand! Een half jaar geleden poogde een jonge vrouw uit Tyburn te ontsnappen zij bereikte het dak, maar zij kon niet verder wegens de tralies in den schoorsteen, en zoo kon ze weer worden gevat.

— Maar hoe is dat dak te bereiken? Je kunt toch niet van buiten tegen den toren opklauteren? Tyburn ligt tegenwoordig wel aan de grens van de stad, maar het moet toch te zien zijn!

— Het is stellig te zien — aan drie zijden, maar aan den vierden kant, zal het gaan, dunkt me, zonder dat men het hoeft te bemerken. Dat is de zijde die naar het Noorden, naar de vlakte gewend is. Maar dat alles zou te gevaarlijk zijn, Brand. Neen, men zou binnendoor moeten gaan! De schoorsteen in kwestie komt uit in de keuken, die op de eerste verdieping is gelegen, altijd van dienzelfden, machtigen hoektoren, en in die keuken bevindt zich na een zeker uur in den avond nooit iemand meer. Het middagmaal is het laatste maal, dat men er bereidt. Het heeft maar een heel gewone deur, die met een sleutel wordt afgesloten. Een

kind kan ze openen — als het tenminste met loopers weet om te gaan!

Brand schudde het hoofd en zeide:

— In ieder geval moet men dan toch binnen de gevangenis zijn! Het is al moeilijk om er uit te komen, maar het komt me nog lastiger voor, om er binnen te gaan!

— Welneen! Er worden bezoeksters toegelaten, en ook predikanten, bestuursleden van reclasseeringsverenigingen, geneesheeren, detectives, rechters van instructie, advocaten — een heel legertje! Komaan, Brand, zet niet

zoo'n treurig gezicht, want je maakt mij bijna aan 't lachen! Het is werkelijk niet zoo moeilijk, en ik noodig je uit, nu met mij mede te gaan naar ons huis, dan zullen wij daar eens in alle kalmte een goed plannetje ineen zetten dat moet slagen, als wij ons hoofd maar helder houden, en nauwkeurig weten wat er te doen valt! Liza moet vrij! Is ze dat eenmaal, dan zal ze onmiddellijk den Grooten Lama opzoeken, of zich met hem in verbinding stellen — en ik zal wel zorgen dat zij dat niet doet zonder dat ik er van op de hoogte ben!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE BEVRIJDING.

Den volgenden morgen omstreeks negen uur verscheen het gelaat van een bewaakster voor het getraliede luikje in celdeur No. 14, en een ruwe stem zeide :

— Bezoek voor je, 14!

Langzaam stond Liza Fraser van de krib op, waarop ze had gepoogd te slapen.

Haar oogen hadden een verwilderde uitdrukking, en zij zag er heel anders uit. in haar grijze, katoenen gevangenskleding dan in haar elegant avondtoilet.

Zij keek de bewaakster achterdochtig aan, en zei met haar eenigszins heesche stem :

— Hoe kan er bezoek voor mij zijn? Ik heb geen man, ik heb geen kinderen, ik heb geen zuster — en ze hebben mij verteld dat alleen familieleden je mogen bezoeken, eenmaal in de week.

— Het is een dame van de reclasseering!

— Verzoek haar dan beleefd of ze naar den duivel wil loopen! zeide Liza met sarcastische hoffelijkheid. Als er gereclasseerd moet worden, zal ik mij dat zelf wel doen. En met die woorden ging ze weer op haar brits zitten, maar de bewaakster haalde eenvoudig de schouders op, en hernam :

— Houdt je maar een beetje kalm. Het kon eens goed voor je zijn, als je goed werd toegesproken. Ze mag trouwens niet langer dan 10 minuten bij je blijven, en je snapt zeker wel dat ik in de buurt blijf! En denk er om dat je geen versnaperingen mag aannemen, en dat we je direct fouilleeren, nadat die dame weg is! Jij bent er een die we in de gaten moeten houden — ze hebben ons voor je gewaar-schuwd!

— En als ik nu geen bezoek wil ontvangen? viel de vrouw heftig uit. Jullie hebben toch niet het recht om me dat op te dwingen? Zij hebben mij nu eenmaal hier in gesmeten, maar nu wil ik dan ook met rust worden gelaten.

Als eenig antwoord trok de bewaakster de zware deurknippen terug, opende het deurslot met haar sleutel, en zeide tot de nog onzichtbare bezoekerster :

— Gaat U naar binnen, mevrouw, en tracht haar te temmen, maar als U het langer dan twee minuten uithoudt dan is U knap! U kunt dadelijk roepen als U last met haar krijgt, want ik blijf vlak in de buurt voor de deur!

De deur ging open en de bezoekerster glipte naar binnen, een dame van middelbare leeftijd, goed gekleed, en toch den indruk wekkend van eenvoud.

Liza wilde haar heftig tegemoet treden, met gebalde vuisten, toen zij eensklaps bleef staan waar zij stond, want de bezoekerster, met den rug naar de deur gewend, had een beweging gemaakt, die wel zeer zonderling mocht heeten voor een afgevaardigde van het reclasseeringsbureau — zij had namelijk de gevangene heel duidelijk en nadrukkelijk een knipoogje gegeven!

Liza wist zich onmiddellijk te beheerschen, en gromde, in haar rol blijvend :

— U kunt blijven nu U er eenmaal is, maar maak het alsjeblieft kort, want ik ben niet van de soort, die van preeken gediend zijn.

— Ik zal zoo kort mogelijk zijn, mijn kind, zeide een zachte stem, en weer kneep de bezoekerster haar oog veel beteekend dicht, onzichtbaar voor de bewaakster, die voor de deur was blijven staan, en nu en dan een blik door het luikje wierp.

Maar zij kon dan toch niet zien hoe de bezoekerster uit een taschje dat zij bij zich had een klein ongevouwen pakje te voorschijn haalde, dat zij Liza in de hand drukte, vlak voor haar staande, terwijl haar lippen duidelijk maar onhoorbaar de woorden vormden :

— Onmiddellijk lezen!

En terwijl de bezoekerster sprak, op eenigszins zalvenden toon, las de gevangene het briefje, en het maakte juist den indruk alsof zij met neergeslagen oogen geduldig wachtte totdat de bezoekerster met haar toespraak klaar zou zijn. Dien indruk althans kreeg de bewaakster, en die kon ook volstrekt niet zien, dat er in het papiertje een kleine pil gewikkeld was, dien No. 14 ongemerkt snel naar haar mond bracht en inslikte, waarna zij ook het

heele briefje, op dun papier geschreven en niet veel grooter dan een visitekaartje ineenfrommelde en opkouwde, terwijl zij zoogenaamd in wanhoop verzonken op haar brits neerzat, met het hoofd tusschen de handen verborgen.

De bewaakster vond dat zij wat al te erg de boetvaardige Magdalena uithing, maar argwaan schiep zij in het minst niet, want de bezoekerster kon immers niemand anders zijn dan een dame van de reclasseering. Daar beneden in het vertrek van den directeur, had zij natuurlijk haar legitimatiepapieren moeten toonen.

De vriendelijke stem klonk nog maar altijd door, overredend en troostend, en nu en dan zeide No. 14 iets, en tenslotte vertrok de bezoekerster weer met de belofte, te zullen terugkeeren, en te doen wat mogelijk was om het lot van de gevangene te verzachten, die nu wel precies wist wat zij aan haar zoogenaamde reclasseeringsdame had!

Een uur nadat deze vertrokken was, en nadat Liza zorgvuldig was betast door de bewaakster, werd No. 14 ongesteld.

Het was geen bepaalde ziekte, maar zij kreeg koorts, klappertandde en klaagde over hoofdpijn. Haar hoogroode kleur maakte de bewaakster ongerust, en de dokter werd gewaarschuwd, die steeds in de gevangenis moest vertoeven, en die het geval ernstig genoeg vond, om de zieke onmiddellijk naar de ziekenzaal over te brengen, waar zij tenminste op een vrij zacht bed kon liggen, met een drietal andere verpleegden, die zwaar ziek waren.

De koorts nam niet af, in tegendeel, en de dokter schreef kirine voor. No. 14 hield het poeder even in haar mond, draaide haar gelaat naar den muur, en wist het, de instructie in het briefje volgend, ongemerkt weer uit te spuwen.

En zoo bleef de zoogenaamde koorts, de kleur werd nog rooder, en het zag er naar uit, alsof het een langdurig en ingewikkeld ziektegeval zou worden.

Tenslotte echter sliep zij in, tenminste zoo scheen het, en de bewaakster sloeg haar eenigen tijd gade, en keerde toen gerustgesteld terug naar haar plaats bij de deur, waar zij ging zitten aan het eenvoudige, wit houten tafeltje, dat daar geplaatst was, en ging haar register invullen.

Maar het duurde niet lang, of een onoverwinnelijke slaperigheid scheen zich van haar meester te maken. Zij wreef een paar malen haar oogen uit, geeuwde onbedaarlijk, en mompelde verbaasd voor zich heen:

— Wat scheelt mij toch? Ik kan ternauwernood mijn oogen open houden! Dat is mij nog nooit gebeurd — en ik begrijp niet hoe ik nog twee volle uren moet wakker blijven, voor ze me komen aflossen!

De vrouw nam het besluit, zich door middel van sterke koffie te wapenen tegen dezen aanval van slaap, maar zij kwam niet verder dan tot het opzetten van water boven de gasvlam van een klein fornuis.

Al wachtende tot het water zou koken, ging zij weer op haar stoel zitten, en op dat verre van gemakkelijke, harde meubel viel zij bijna onmiddellijk daarna in slaap.

Een minuut later mengde haar regelmatige ademhaling zich met het suizend gerucht van de stoom, die uit het waterketeltje drong.

Liza hief heel langzaam en voorzichtig het hoofd van het kussen op, en luisterde ingespannen.

De groote zaal was slecht verlicht, want er brandde slechts een enkel gaspitje in een ballon van melkglas boven het tafeltje van de bewaakster.

Maar des te beter kon zij haar ook zien! Het hoofd van de vrouw was haar op de borst gevallen en ieder oogenblik dreigde zij van haar stoel te vallen.

Nu aarzelde Liza niet langer, maar wierp het dek van zich af, en liet zich uit het bed glijden. Haastig en onhoorbaar liep zij langs het middenvad op het tafeltje toe, en trok behoedzaam den stoel zoo lanig terzijde, dat de bewaakster, die sliep alsof zij nooit meer wakker zou worden, tegen den muur leunde, en niet op den grond kon vallen. Vervolgens ging zij de kraan dicht draaien van het gasfornuis, en het hinderlijke suizen hield op. Het zou nu geheel stil zijn geweest, zonder het doffe kreunen van de zwaarzieke vrouwen in haar kribben, die in haar slaap weeklaagden.

— Nu, ik moet zeggen dat de Lama dit prachtig heeft voorbereid! mompelde Liza vol bewondering. Als het overige net zoo vlot gaat, dan heeft hij hier een meesterstukje geleverd! Hoe was het hem mogelijk, alleen in haar eten iets te laten doen, dat haar zoo diep deed inslapen? Hij schijnt nog veel knapper te zijn, dan ik dacht! En nu zullen wij eens zien, hoe het overige zich afspeelt.

Zij liep haastig naar haar bed, opende het kastje daarboven, en trok vlug haar kleederen weer aan, die men haar had uitgetrokken, zoodra zij de zaal betrad.

Daarop sloop zij toe op het raam dat het

dichtst bij den hoek was, aan denzelfden kant van haar bed, en opende het zonder moeite. Zij wierp een blik naar omlaag en huiverde. De hoogte en de gladheid van den buitenmuur deden haar duizelen. Zij zou het nooit wagen, zoo vreesde zij, op welke wijze dan ook uit dit hooge raam naar beneden te klauteren.

Terwijl zij hier nog over nadacht liet een naburige torenklok twee helder, galmende slagen hooren, en nauwelijks was de klank daarvan verstorven, of een zacht geritsel deed haar omhoogzien.

Vlak voor haar daalde het onderende neer van een stevigen touwladder en nu begreep zij, dat zij niet naar beneden, maar naar boven zou moeten gaan.

Ook dit was gevaarlijk genoeg, maar het bezorgde haar toch geen kippenvel?

De ladder hing stil, een paar mannenvoeten kwamen te voorschijn, een paar beenen, toen een romp, en vaag werd het gelaat zichtbaar, en de omtrek van een hoofd, en een zachte stem vroeg fluisterend:

— Ben je klaar? Heb je je schoenen aange-trokken! Je bent toch niet bang?

— Nu, een pretje is het niet! Ben je alleen?

— Neen, Ted is boven!

— Dien ken ik niet! Ik geloof trouwens niet dat ik jou wel gezien heb, vroeger. Maar dat is van geen belang. Hebben jullie een touw bij je? Kun je mij dat om mijn middel binden, en het boven vasthouden?

De helper knikte alleen maar, klom een paar sporten hooger, en toen hij weer afdaalde, stak hij haar het uiteinde toe van een stevig touw, met de woorden:

— Bindt dat touw om je middel, maak den knoop stevig vast, en draai het dan zoo om, dat die achter op je rug komt. Wij zullen het boven wel vasthouden. Slaapt de bewaakster vast?

— Als een muur! Je moet me later eens vertellen, hoe het goedje in haar eten is gekomen?

— Dat had niets om het lijf! Ik ben in de keuken geweest. Het ging heel gemakkelijk. Maar verlies nu geen tijd met praatjes! Zet een stoel voor het venster en klim langs den touwladder naar boven, maar wacht tot je het touw om je middel voelt strak trekken.

En daarop klauterde de man weer naar boven en verdween uit het oog. Liza deed wat haar gezegd was, maar zij voelde zich slap en beefde. Dergelijke dingen was zij niet gewend, en het zweet brak haar uit bij de gedachte, dat

zij aanstonds boven een afgrond van meer dan dertig meter diepte zou hangen!

Toch aarzelde zij niet, maar zette den stoel voor het raam, klom erop, plaatste een voet op de vensterbank, en toen draaide zij zich voorzichtig om, en tastte met haar voet naar den ondersten sport van de touwladder. Zij begon te klimmen. Zij behoefde nauwelijks twee meters af te leggen, maar bij iedere sport groeide haar angst. Ongeveer halfweg werd zij door een duizeling bevangen. Zij slaakte een half onderdrukten, rauwen kreet van doodsangst, liet de koorden los, en zou tepletter zijn gevallen, als niet vier krachtige vuisten daarboven het stevige touw hadden vastgehouden, dat zij zich zelve om het lichaam had gebonden.

Niet zonder inspanning trokken zij het slappe lichaam van de bewusteloos geworden vrouw naar boven, en over den rand van het dak.

Wel tien minuten hielden zij zich bezig met haar bij te brengen, ondertusschen scherp luis-terend uit vrees dat de kreet daar beneden ge- hoord was.

Toen zeide Charles Brand, die een fleschje met reukzout onder den neus van de vrouw hield, zachtjes:

— Je middel schijnt krachtig te zijn geweest, Raffles!

— Het was bestemd voor een cipierster — en die zijn erg taai! zeide Raffles kortaf. Erger zou het zijn, als de schreeuw op straat was ge- hoord, door een of anderen agent. Ik geloof dat zij bijkomt. Heb je den touwladder opge- trokken?

— Daar ligt hij!

— Dan vlug door den schoorsteen naar be- neden, zooals wij gekomen zijn. Je kent je in- structies. Het overige moet ik aan jou overlaten, maar Henderson en ik laten je niet uit het oog gaan, wees daar maar zeker van.

Op dat oogenblik sloeg Liza de oogen open, keek verwilderd om zich heen, slaakte een diepe zucht, en mompelde:

— Ik geloof dat ik me nogal dwaas heb aangesteld?

— Dat zou niet zoo erg zijn geweest — maar je hebt je gevaarlijk aangesteld, door te schreeu- wen, en ik zal je moeten verzoeken, wat haast te maken! Kun je staan?

— Dat zal wel gaan! antwoordde Liza, en zich steunend op den schouder van Raffles kwam zij overeind op het platte dak. Jij bent zeker Ted? Sakkerloot, wat heb je een harde schouders! Wat doen jullie nu met me?

— Ja, het wordt een onplezierige karwei

voor je, Liza! Je zult door den schoorsteen moeten, maar die is heel breed, en er zijn klimijzers in. Het zal je volstrekt geen moeite kosten.

— Een van jullie was natuurlijk de zoogenaamde reclasseeringsdame? Mijn compliment. Het was prachtig gedaan! Iedereen zou je voor een vrouw hebben aangezien! Wat zijn verder de instructies van den Lama?

— Wel, dat weet ik niet! Maar je gaat toch zeker onmiddellijk naar hem toe? — vroeg Raffles, met een klank van ongerustheid in zijn stem. Hij zal je natuurlijk willen spreken!

— Natuurlijk ga ik naar hem toe! Maar hij zal jullie wel niet hebben uitgenoodigd, om me bij hem te brengen? Is het niet. Hij zal wel niet zoo dom zijn om zijn geheim te verraden!

— Alles ging per telefoon! En de pil met het briefje werden ons gebracht door een loopjongen, antwoordde Raffles kortaf. En vooruit nu, want wij hebben al te veel tijd verloren!

Brand rolde de ladder haastig op, evenals het touw, stak ze in een linnen zak dien hij omhing, en liep op de monding van den geweldig grooten schoorsteen. Hij stapte over de rand, en begon langs de klimijzers af te dalen, en ditmaal volgde Liza hem zonder aarzeling, terwijl Raffles met zijn zaklantaarn het inwendige van den schoorsteen verlichtte. Die was inderdaad zoo breed dat men er heel gemakkelijk in kon opklimmen, of neerdalen, en Liza toonde dan ook niet de minste vrees, maar plaatste haar kleine voeten telkens op een lager ijzer, zorgdragend, zoo weinig mogelijk leven te maken.

Volgens haar berekening waren zij zeker wel tien meter gedaald, en misschien meer, toen onder haar de waarschuwing gefluisterd werd:

— We zijn er! Wees voorzichtig en schop niet tegen de haardijzers!

Liza stond een oogenblik vermoeid stil, voor zij behoedzaam over de ijzers heenstapte van een ouden haard, die misschien in geen eeuw gebrand had. Zij bevond zich in een volkomen kaal vertrek, dat zeker in langen tijd niet gebruikt was, en waarvan het eenige venster voorzien was van stevige luiken.

Die stonden echter op dit oogenblik open, en zij vroeg zacht:

— Moeten wij daaruit?

— Ja. Maar vrees niets, het is niet hoog. Er staat een ladder klaar, en we komen zoo

op een plat, dat wij moeten oversteken. Het raam van de keuken ziet er op uit. Wacht, ik zal eerst gaan!

En Raffles sloeg zijn been over den rand van het raam, en begon den ladder van omstreeks drie meter lengte af te dalen, die op het zinken dak van een soort aanbouw was neergezet.

De vrouw volgde hem onmiddellijk, en Brand sloot den kleinen optocht. Zij liepen over het plat, en behoefden nu slechts het raam binnen te stappen van de keuken. Raffles opende de gangdeur, luisterde scherp toe, en fluisterde toen haastig en dringend:

— Voortmaken! Ik geloof dat ik al onraad hoor. Het is goed dat zij ons in een geheel ander gedeelte zullen zoeken, voorloopig! Geef mij een hand, want het is hier stikdonker, en ik durf geen licht maken. Voorzichtig — hier is een trede naar beneden! En let op — hier begint de steenen trap! tel de treden — het zijn er veertien! Zoo, nu zijn we er bijna!

Zoo vlug zij maar konden liepen de drie vluchtelingen door een smalle mufriekende gang, die zeker zelden of nooit gebruikt werd, en kwamen aan een met ijzer beslagen deur, die niet gesloten bleek te zijn.

Deze was de lastigste! zeide Raffles glimlachend. Het heeft me een kwartier gekost om haar te openen. Nu nog deze binnenplaats — en den muur! Aan den anderen kant wenkt je de vrijheid, bedenk dat.

— O, ik ben nu niet bang meer! zeide Liza, met een ruk van het hoofd.

— Maar wij zijn nog niet buiten! Je schreeuw is zeker gehoord, en ze zullen stellig je ontsnapping nu wel ontdekt hebben! Gelukkig valt het niet zoo spoedig na te gaan of je naar beneden of naar boven bent gegaan! Ook aan den schoorsteen zal men niet zoo spoedig denken!

Raffles zweeg en liet een zacht, fluitend geluid hooren.

Het sein werd onmiddellijk op dezelfde wijze beantwoord en een seconde later verscheen een hoofd boven den muur, dat even rond keek, en toen tilden een paar sterke armen een ladder over den muur heen. Haastig klouterde Liza er tegen op, de armen grepen haar beet, en lieten haar aan den anderen kant van den muur weer neer.

Zij stond in een zeer donker achterstraatje — en was vrij!

HOOFDSTUK IV.

HET LEDIGE HUIS.

Raffles en Brand waren haar met katachtige vlugheid achterna geklommen en zoodra Brand op den muur zat, trok hij den korten ladder weer naar zich toe.

Niet ver van de plek waar de overklimming had plaats gehad stond een auto te wachten. Het voertuig zag er uit als een gewone taxi, zoo op het oog tamelijk versleten.

— Wij moeten nu maar hopen dat ze ons niet nazetten, zeide Liza, met een minachtenden blik op het vehikel.

— Oordeel niet te spoedig — die wagen loopt heel snel! stelde Raffles haar gerust. Een van ons zal je wel rijden. Je zegt hem maar waar hij je heen moet brengen.

— Niet noodig, ik zal zelf wel rijden! zeide Liza kortaf. Het kan onmogelijk de bedoeling van den Lama zijn geweest, dat ik een van jullie zijn verblijfplaats zou verraden! Je denkt toch niet dat ik gek ben? Ik ben jullie heel dankbaar voor het goede werk dat je geleverd hebt, maar ik steek mijn hoofd niet in den strop, door een van jullie het huis van den Lama aan te wijzen, zonder dat ik daartoe uitdrukkelijk instructies heb ontvangen!

Raffles beet zich even op de lippen, maar hij beheerschte zich volmaakt, en zeide rustig:

— Zooals je verkiest! Wij hebben ook geen last van den Lama om je bij hem te brengen — alleen om je te bevrijden. Dat is nu gebeurd. Wij hebben dus onze taak verricht. Dave zal met je meegaan. Je kunt hem afzetten waar je wilt.

— Dat klinkt beter! Nu dan — wel bedankt Ted, en ik hoop je gauw weer te zien! Als de Lama meer zulke mannen had als jullie, dan behoefde hij niets te vreezen. Tot ziens!

Zij drukte Raffles krachtig de hand, en liep toen met snelle schreden toe op de zoogenaamde taxi, terwijl Brand haar volgde, na snel op fluisterenden toon een paar woorden met Raffles te hebben gewisseld.

Liza bedacht zich een kort oogenblik, greep het stuurwiel, liet het dadelijk weer los, en zeide kortaf tot Brand:

— Rijd jij maar het eerste gedeelte. Mijn

handen doen mij teveel pijn van het klimmen. Ik kan het wiel niet zoo lang vasthouden. Rijd naar Waterloo Bridge. De vijf minuten die ik dan nog te rijden heb doe ik wel alleen.

— Zooals je wilt! zeide Brand schouderop-halend.

Hij bracht de auto in beweging, en Liza kon al heel spoedig de opmerking maken, dat die taxi inderdaad niet was wat zij scheen. De motor was blijkbaar zeer krachtig, onder den gedeukten kap, en de wagen stooft door de stille straten en langs de rechte einden met een snelheid van bijna 100 K.M. Liza, vermoed en opgewonden een weinig suf nog door de uitwerking van het middel, dat zij volgens de instructie had moeten innemen, leunde, naast Brand gezeten, achterover in haar zetel, en bemerkte volstrekt niets van den tweeden, grooten auto, die de taxi volgde als een schaduw.

Het was een grijze open wagen, die zeer snel reed maar toch de taxi nooit voorbijging, en vaart minderde, als de wagen van Brand het deed.

De tocht naar Waterloo Bridge duurde bijna een half uur. Zoodra zij deze oude brug gepasseerd waren, legde Liza haar hand op den arm van Brand, en beval:

— Stop nu maar! Het is nu niet ver meer, en ik zal zelf rijden. Stap maar uit. Je zult wel ergens een taxi vinden. Heb je zelf instructies van den Lama?

— Morgen samenkomst in „De Blauwe Druif”. Maar hij zal er zelf niet zijn. Een van de kapiteins komt.

— Goed ik zal er ook zijn, en ik hoop je terug te zien, Dave! Jullie bevallen me, jullie zijn flinke kerels! Ik zal den Lama zeggen dat hij jullie moet bevorderen! Tot ziens!

Brand had de deur geopend, en stapte uit.

Hij keek achter zich, terwijl de taxi zich al weer in beweging stelde.

Maar van de groote, grijze auto was niets te bespeuren! Misschien was die onderweg door een agent van de motorbrigade aangehouden.

Vastbesloten, en niet van plan om de geheele moeilijke onderneming te doen mislukken vloog Brand de wegrijdende taxi achterna, en haalde haar nog juist in, voor zij vaart had gekregen.

Hij wipte op den bagagedrager, en lachte vergenoegd. Hij wist dat de vrouw hem nu niet meer zou ontgaan, want hij kende dezen auto door en door.

Na ongeveer vijf minuten rijdens, en terwijl de taxi de Theemskade volgde, gingen zijn vingers tastend naar een voorwerp, dat er uitzag als een gewone riemgesp, bestemd om koffers vast te sjarren, en draaide dat een halven slag naar rechts.

Bijna op hetzelfde oogenblik sloeg de motor over met een rasperig geluid en de wagen begon langzamer te loopen, en stond stil.

Brand hoorde hoe Liza een kernachtig woord zeide, en onmiddellijk liet hij zich vlug als een aal onder de taxi glijden.

Het was niet eens noodig, want de vrouw rukte een paar keeren aan een hefboom, keek naar de naald van het benzinepeil, vloekte nog eens, klom toen van haar plaats, keek even aandachtig om zich heen, en begon toen vlug voort te loopen.

De berekeningen van Brand waren volkomen juist geweest!

Hij had zeer goed begrepen dat het doel van den rit bijna bereikt was, en dat de pas ontvluchte gevangene zeker geen taxi zou durven aanroepen om de resterende paar honderd meters af te leggen.

Na ongeveer veertig stappen sloeg zij den hoek van een zijstraat om, die op de kade uitliep, en aanstonds verliet Brand zijn schuilplaats, liep zoo hard hij kon, maar geruischloos naar den hoek, en stak er voorzichtig zijn hoofd om.

Het was een morsige, donkere, vervallen straat, zooals men ze in die buurt nog maar al te veel vindt, en Brand begreep onmiddellijk dat de Lama in zulk een buurt onmogelijk kon wonen.

Maar wat zocht de vrouw er dan? Was een van die huizen misschien een plek van samenkomst? Zou zij hem van daar kunnen telefoneeren?

In dat laatste geval was toch alle moeite voor niets geweest, want na de eerste woorden zou het moeten uitkomen, dat de bevrijding volstrekt niet het werk was geweest van den geheimzinnigen, geduchten bendeleider!

Spoedig genoeg zou die sluwe booswicht

dan de toedracht doorzien, en er was niets gewonnen — in tegendeel, veel zou verloren zijn, want de Lama zou voorzigtiger worden dan ooit.

Dat Raffles wel degelijk met deze mogelijkheid rekening had gehouden, en toch het plan ten uitvoer had gebracht, bewees voor de zooveelste maal dat geen moeilijkheden en bezwaren den grooten avonturier te omvangrijk waren, als er slechts een geringe kans bestond, dat zij hem nader tot zijn doel brachten!

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Brand, terwijl hij de vrouw nastarde, die met vlugge stappen en zonder een enkele maal achter zich te zien, de straat verder inliep.

Een oogenblik verloor hij haar uit het oog, en hij vreesde reeds, dat de geheele onderneming een fatale mislukking zou blijken te zijn, toen zij plotseling weer opdaagde in het zwakke schijnsel van een straatlantaarn.

Daar stond zij weer stil, en keek spiedend rond. Maar den donkeren straathoek kon zij niet zien, en evenmin de man, die van zijn geheele lichaam niets vertoonde dan zijn oogen, want hij had den onderkant van zijn gelaat bedekt met zijn donkere pet!

Maar zijn oogen waren onbedekt gebleven, en die zagen duidelijk hoe de vrouw het klinkerpaadje van een morsig voortuintje volgde, dat eigenlijk meer op een belt geleek, en toen op den knop drukte naast een smalle straatdeur, waarschijnlijk om aan te bellen.

Dit duurde vrij lang, maar toen ging de deur ook open, en de vrouw verdween.

Brand verloor geen tijd, maar stak zoo vlug als een haas de straat over, zich niet bekommerend om den taxi, en bereikte het huis nauwelijks eenige seconden later.

Het maakte deel uit van een rij vervallen huizen, alle van een voortuintje voorzien, alle even smerig, haveloos en slecht onderhouden. De straat behoorde stellig tot een van de oudste wijken van Londen — en die zijn dikwijls zeer schilderachtig, maar heel vaak ook onbewoonbaar!

In de omgeving deed zich geen enkel geluid hooren, en geen voorbijganger vertoonde zich. Het was een arbeiderswijk, en een vermoeid werkman pleegt om twee uur 's nachts vast te slapen. Er waren eenige wijnhuizen in de buurt, maar die waren gesloten. Heel in de verte klonk de stap van een agent, regelmatig, en een gevoel van veiligheid schenkend.

Brand meende volstrekt zeker te zijn van

het huis, waarin hij de vrouw had zien binnen gaan, en het verbaasde hem wel een weinig, dat hij nergens een spoor van licht zag.

Het huis was smal en telde drie verdiepingen, maar er was maar een enkele huisdeur.

Er waren ook drie schelknoppen boven elkander, maar de bovenste hing half uit het gat, en was dus zeker niet gebruikt — en dat was ook wel onnoodig, want in deze buurten staan de straatdeuren van vroeg tot laat in den avond steeds open!

Er was geen sprankje licht te zien, noch onder de voordeur, noch achter de ramen terzijde daarvan.

Het maakte zelfs den indruk, alsof de benedenverdieping onbewoond was, want er hingen zelfs geen gordijnen voor de vensters, stoffig en bijna ondoorzichtbaar.

Maar een ruit kan toch niet zoo vuil zijn, zoo redeneerde Brand, of men kan toch wel zien, of er licht achter brandt.

Hij keek naar boven, maar ook daar was alles duister.

Teneinde raad beproefde hij de deur toen eens, maar die was stevig gesloten.

Hij ging terug, stak de straat over, op gevaar af, te worden gezien, en nam het huis eens aandachtig op.

Zijn verbazing nam toe, toen hij bemerkte, dat op alle verdiepingen de ramen zonder gordijnen waren!

Was het huis dan geheel onbewoond?

Maar als dat zoo was, hoe was het dan te verklaren, dat de vrouw had moeten aanschellen, voor zij werd binnengelaten?

Brand zocht naar een huurbordje, maar dat was er niet.

— Nogal zonderling! bromde Brand voor zich heen. Deze huizen zijn oud, maar er wordt toch nog altijd om gevochten! In ieder geval moet er zich iemand in dat huis hebben gevonden, die de deur voor dat mooie kanaille heeft opengetrokken! Een sleutel had zij stellig niet. Alle voorwerpen zijn haar natuurlijk in de gevangenis afgenomen!

Hij liep opnieuw door het voortuintje, besluiteloos, wat te doen, en woedend op zich zelf, omdat hij reeds een paar minuten had laten voorbijgaan.

Aanschellen durfde hij niet, en er bleef dus niets anders over, dan te wachten, totdat de vrouw weer naar buiten zou komen. Alles wel beschouwd, was dat nog het beste plan.

Maar er verliep een kwartier een half uur en Liza keerde niet terug!

Brand stond van ongeduld bijna te trappelen. Als zij zich telefonischin verbinding had gesteld met den Lama, het geheimzinnige bendevoofd, dat zij alleen kende, dan kon dat gesprek toch onmogelijk zoo lang hebben geduurd. Als zij het niet had gedaan — wat zocht zij dan in dat eenzame, onbewoonde huis? Wachtte zij er iemand? Maar hoe was dat mogelijk, daar zij onmogelijk iemand had kunnen waarschuwen sedert het oogenblik dat zij de ziekenzaal van de gevangenis was ontvlucht?

Op deze wijze dreigde het geheele plan van Raffles jammerlijk te mislukken, want hij zou er stellig niet aan gedacht hebben, het gevaarlijke schepsel de vrijheid te hergeven, als het niet was geschied in de hoop en de verwachting, dat zij hem onmiddellijk den weg zou wijzen naar het verblijf van haar vriend.

En tenslotte kon Brand deze onzekerheid niet meer uithouden.

Hij stak de doodstille straat weer over, en beproefde zijn krachten op een der ramen.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij dat een daarvan al heel gemakkelijk te openen was met behulp van den kleinen koevoet, dien hij bij zich droeg en dien hij tusschen kozijn en onderkant van het raam kon steken.

Het was maar een gewoon schuifraam, en een pen stak er aan de binnenzijde niet op.

Hij wierp nog een blik in het rond, stapte toen haastig naar binnen, en sloot het raam behoedzaam weder.

Zooals hij van buiten al had kunnen zien, was het schamele vertrek ontdaan van ieder meubelstuk. De vloer was kaal, de planken waren uitgesleten, het vocht droop van de muren, waarvan het behang in lappen tegelijk los liet.

Brand kon dit alles opmerken bij het flauwe licht van een straatlantaren aan de overzijde van de straat.

De gangdeur stond open, evenals de deur naar een soort alkoof, die weer in verbinding stond met een achterkamer, al even naargeestig en kaal.

Brand had zich vergenoegd, een blik in deze vertrekken te werpen, waarvan het laatste met twee smalle ramen uitzicht gaf op een morsig, rommelig binnenplaatsje, dat waarschijnlijk door omwonenden als vuilnisvat werd gebruikt. Een muffe stank drong zelfs door de gesloten ramen naar binnen.

En het werd Brand hoe langer hoe onbegrijpelijker, met welk doel de vrouw dit huis was binnengegaan. Waar stak zij nu ergens?

Waar kon zij zich bevinden? Hij zou voorzichtig moeten zijn, zoo waarschuwde hem een zeker instinct. Die stilte was niet te vertrouwen!

Hij had dan ook zijn browning terhand genomen, toen hij de donkere gang betrad, die naar de voordeur leidde. Vlak daarbij begon de kronkelende trap naar de andere verdiepingen.

Het bleek dat de voordeur alleen maar met het nachtslot gesloten was, en met een enkele knip. Het kon niet anders — dat had Liza moeten doen. Of degeen die haar de deur had geopend. Maar waar waren zij dan? Waarom lieten zij zich niet hooren? Was het mogelijk dat beiden het huis langs den achterkant verlaten hadden?

Brand besloot, dit onmiddellijk te gaan onderzoeken. Hij vond een keukentje, waar zelfs een toovenaar geen kans zou hebben gezien, om een middagmaal te bereiden, en daarnaast was de eenige deur naar het binnenplaatsje. Het slot was stijf verroest. Er zaten twee knippen op, zoo sterk verroest, dat Brand onmiddellijk de mogelijkheid terzijde stelde, dat de vrouw langs dezen weg weer zou zijn heengegaan. De ramen die hij vond hadden pennen, en die zaten op hun plaats. Daarenboven bleek het binnenplaatsje aan alle kanten door huizen omringd te zijn. Neen, hier langs was Liza zeker niet vertrokken! Langs het dak dan? Of was zij nog in huis?

Brand wilde zekerheid hebben, en liep, na nog een zijkamertje te hebben doorzocht, de trap op met een haast en een ongeduld, die zijn aanwezigheid zeker moesten verraden. Maar daarom bekommerde hij zich nu niet meer! Hij moest dit raadsel doorgronden!

Maar hij zou nog wel meer leven hebben kunnen maken, zonder dat het er iets toe deed, want op geen der verdiepingen vond hij een levend wezen, met uitzondering van een uitgehongerde kat, die valsch blazend voor hem wegvluchtte, toen hij de zolderverdieping bereikte. Er was een dakluik, maar ook dit was aan de binnenzijde gegrendeld! Natuurlijk had de geheimzinnige persoon die de deur opende dit achter de vertrekkende Liza kunnen

sluiten — maar waar was hij of zij zelf dan gebleven?

Brand had geen kast ondoorzocht gelaten, geen bergplaats, hoe klein ook. En het was gemakkelijk genoeg, want het geheele huis bevatte niet het geringste meubelstuk.

Ten einde raad begaf hij zich weer naar beneden, en onderzocht nu de voordeur bij het licht van zijn lamp, op gevaar af, door een toevallig patrouilleerenden agent of een laten voorbijganger te worden gezien.

En toen onderdrukte hij met moeite een kreet van verbazing en woede.

Hij had de scheldraad gevolgd, maar die leidde niet naar een schel, binnenshuis, maar verdween door den achtermuur van het huis! Er was echter nog meer. De deur kon geopend worden door middel van electriciteit! De knip was goed geolied, en er was geen trektouw, maar een snoer van stevig staaldraad, dat eerst met een lus om den knop van den slotgrendel was geslagen, vervolgens over een kleine catrol liep, en daarna in den vloer verdween.

Er kon niet aan getwijfeld worden, of daar beneden was ergens een krachtige electromagneet, die bij sluiting van den stroom in werking kwam, een anker aantrok, en daarmee het snoer en den grendel van het slot!

Alles goed en wel! gromde Brand half luid voor zich heen, terwijl hij zijn lamp weer doofde. Maar hoe, voor den duivel, is zij dan buitenshuis gekomen?

Het antwoord kwam snel, onverwacht, en op hevige wijze.

Vier of vijf mannen kwamen eensklaps het zijkamertje uitstormen, wierpen zich in de duisternis op hem, ontnamen hem onmiddellijk zijn browning, en bonden hem ondanks zijn hevig verzet, terwijl een ruwe hand hem aanstonds een prop in den mond stopte.

Toen zeide een spottende stem, die hij flauwtjes meende te herkennen, op een dreigenden, fluisterenden toon:

— Je wilt weten hoe Liza het huis uitkwam? Je zult het onmiddellijk zien, want je zult denzelfden weg volgen, maar daarmee houdt de gelijkenis, vrees ik, op. Want ik denk wel niet dat jij ooit zult terugkeeren!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK V.

IN HANDEN VAN DEN VIJAND.

Brand was te verstandig om na de eerste minuten van een wilde worsteling nog aan verzet te denken. Hij had gevoeld dat zijn vuist een tegenstander midden op den neus had getroffen, en met kracht ook, maar veel meer had hij ook niet kunnen verrichten in de duisternis.

Hij voelde zich nu aangrijpend oor een half dozijn krachtige handen, die hem voortduwden in de richting van het binnenplaatsje.

Hij begreep echter dat de deur daarheen niet geopend zou worden, en dat kwam ook uit.

Allen gingen het morsige keukentje binnen, en nu bemerkte hij dat men het huis al op een zeer vreemde wijze verliet, namelijk dwars door de smalle aanrechtbank heen!

Een van de mannen die hem hadden overvallen, trok de deurtjes open, en Brand zag hem naast den gootsteen verdwijnen. Door een opening in den bodem.

Hij werd ruw uitgenoodigd om den man te volgen, en daar er aan verzet niet meer te denken viel, zoo liet hij zich ook op zijn beurt door het duistere gat glijden.

Hij trachtte goed op te letten en meende dat hij nu werd voortgeduwd door een gang die schuin onder het binnenplaatsje moest doorloopen. De gang zou dus moeten voeren in de richting van de Theems. Maar vrij spoedig was hij de richting volkomen kwijt, want de gang beschreef talrijke bochten en had scherpe hoeken. Sommige gedeelten waren nieuw, anderen moesten al heel oud zijn, gelijk Brand kon zien bij het onzekere licht van een kaarslantaren, die een van de mannen had ontstoken. Hij was van meening dat men zich hier bevond in een overblijfsel van het oude rioleeringsstelsel, dat al bijna sedert een halve eeuw buiten gebruik was gesteld en vervangen door moderne rioolbuizen.

Hoe lang de tocht duurde zou hij later onmogelijk hebben kunnen zeggen, maar het kwam hem zeer lang voor, zeker wel twintig minuten.

Men had hem den prop reeds weer uit den mond genomen, en zijn armen waren niet

gebonden. Twee mannen liepen voor hem, goed gewapend, en drie volgden hem op de hielen.

Zij waren blijkbaar van oordeel dat hun gevangenis niet zoo krankzinnig zou zijn, een poging tot ontvluchting te wagen in dit warnet van gangen — want vele malen splitste zich de tunnel op dien langen tocht!

Maar Brand maakte van die halve vrijheid onmiddellijk gebruik!

De hoop dat Raffles dit huis zou vinden was al zeer gering, maar hij wilde toch rekening houden met die mogelijkheid. Hij vond in een van zijn broekzakken een briefenveloppe, en begon die in zijn zak te verscheuren.

Ongemerkt haalde hij telkens een snipper te voorschijn, en liet die neerdwarrelen op den grond, als een navolger van Klein Duimpje.

Over die snippers liepen de drie mannen heen die hem volgden, maar dat hinderde niet — indien Raffles deze gang inderdaad vond, dan zou hij ook die snippers wel vinden, die hem den weg moesten wijzen!

De bandieten — want Brand twijfelde natuurlijk geen oogenblik aan den aard van zijn ontvoerders — moesten deze plek uitstekend kennen, want zij aarzelden nooit, maar liepen haastig voort, nu en dan bukkend, als de zoldering zeer laag werd in de oudste gedeelten.

Tenslotte, juist toen Brand een zonderling geraas meende te hooren, waarvan hij den aard niet goed begreep, totdat het hem plotseling inviel, dat het zeer waarschijnlijk veroorzaakt werd door het klotsen van het Theemswater stond het troepje stil in een soort van kelderruimte, en recht tegenover een stevige deur, die daar zeker pas was aangebracht, want het ijzerwerk was nog niet aangetast door roest, en het hout had nog een lichtgele kleur.

Het bleek dat deze deur aan beide zijden gegrendeld kon worden, want Brand zag er aan dezen kant twee, en hij hoorde het terugschuiven van de anderen, nadat de voorste man op een bijzondere wijze met den kolf van zijn browning op het dikke paneel had geklopt.

De deur ging open en Brand zag in een eigenaardig vertrek, dat niets anders bleek te zijn

dan de bodem van een put of schacht, waarin vroeger talrijke buizen van het riool uitmondten.

Het was een zogenaamde verzamelput, ook wel verdeelkolk genoemd, die al sedert bijna een halve eeuw geen dienst meer deed.

Het vertrek was rond, en een ijzeren ladder liep loodrecht naar boven, over een lengte van een meter of drie en eindigde vlak voor de uitmonding van een der grootste buizen. In den muur gemetselde ijzers maakten het zelfs voor een vrouw mogelijk, zonder al te veel moeite van den ladder in de buis te komen.

Aan een lang snoer hing een elektrische lamp van de hooge zoldering af.

Maar voor dit alles zag Brand de vrouw, die de deur geopend had. Het was Liza Fraser. Zij was de eenige die in het vertrek aanwezig was.

Op haar gelaat lag een mengeling van wraakzucht en hoonende spot, toen zij langzaam zeide. Brand strak aanziende :

— Zoo, dat is dus des poedels kern, om met Faust te spreken. Knap gedaan, dat moet ik zeggen — maar een beetje gewaagd ! Moet ik je nog zeggen, dat ik nu weet, dat de Grooten Lama van de geheele onderneming niets afwist ? En hij kon dat ook niet weten, want hij heeft een heel andere onderneming op touw gezet voor dezen nacht. Wat heb je hierop te zeggen ?

— Niets anders, dan dat wij ezels zijn geweest ! antwoordde Brand rustig, we hadden je kalm in je cel moeten laten. Een giftslang geeft men niet ongestraft de vrijheid terug !

De vrouw gaf geen antwoord. Zij bleef Brand met haar nachtzwarte oogen loerend aanzien, en zei na eenige oogenblikken :

— Je bent het helaas niet zelf — je bent maar een van zijn helpers. Dat is jammer, maar het is niet onoverkomelijk. Je bent een van zijn vrienden, ik geloof zelfs zijn eenige vriend, en je zult wel alles van hem afweten ! Je hebt door mij het geheim van den Grooten Lama willen doorgronden, en dat is je mislukt — door jou hoop ik Raffles terug te vinden, en wij zullen beter middelen toepassen ! Weet je waar hij nu is, de beroemde, de grooten Raffles ?

— Zoo ongeveer zou ik het wel kunnen zeggen — als ik wilde ! Maar ik wil het niet ! antwoordde Brand, altijd even bedaard.

— Neen ? Je zult misschien wel van gedachten veranderen ! Wij hebben van die middeltjes, die zelfs de koppigste geesten tot rede brengen ! Wie zouden je hier kunnen neerschieten, omdat

je mij bedrogen hebt, en omdat je een vijand bent, en geen haan zou er naar kraaien. Maar daarmee hebben we Raffles niet gevonden !

Allen waren onder dit korte gesprek binnen getreden, op één man na, die de deur van buiten grendelde, en daar waarschijnlijk de wacht bleef houden.

Misschien ook zou hij zich verwijderen, overdacht Brand, en zouden alle anderen dit zonderlinge vertrek, deze vreemde put verlaten, langs den ijzeren ladder in de oude rioolbuis daarboven, die in vroegere jaren het kwalijk riekend rioolvocht deed neerplassen in deze gemetselde, met kalk bestreken vergaarbak.

Die buis daarboven, zoo oordeelde hij, zou wel naar den beganen grond voeren, en daar zou men een van die ouderwetsche, ronde deksels van smeedijzer vinden, op een of andere stille plek, waar het optillen ervan niet zou worden opgemerkt, tenminste niet op dit uur van den nacht.

Het was ook zeer goed mogelijk dat die deksel reeds lang niet meer in een of ander trottoir lag, maar ombouwd was, en zich in een of anderen kelder een werkplaats, een fabrieksgebouw of een school bevond ! De schurken zouden in elk geval hun voorzorgsmaatregelen wel goed genomen hebben.

En nu zag hij dat er in het vreemde vertrek ongeveer midden onder de lamp een eenvoudige, stevige tafel stond, met vier of vijf stoelen er omheen. Ook merkte hij aan een der wanden een telefoontoestel op. Hij zag verder nog een paar hefboomen, en elektrische toestellen, waarvan hij de beteekenis niet dadelijk begreep.

Wel stond het voor hem vast dat er in het verlaten huis ergens een goed verborgen telefoon was geweest, die hij niet had kunnen vinden, en dat de schelmen een speciaal lijntje hadden aangelegd tusschen dat huis en deze schuilplaats. Dat was volstrekt niet moeilijk, want men behoefde de draad slechts door de tunnel te voeren. Verder was het hem duidelijk, dat men, langs denzelfden weg, van dit vertrek uit electrisch de straatdeur kon openen van het onbewoonde huis bij de Theems. De vrouw had zeker op een bijzondere wijze aangescheld, en ook de schel bevond zich in deze ruimte. Natuurlijk zou zij wel de kans hebben geloopt dat zich hier toevallig geen van de bandieten zou bevinden, maar het toeval was haar gunstig gezind geweest, en zij had onmiddellijk antwoord gekregen. Men had dadelijk de deur voor haar geopend. Waarschijnlijk had zij

doen aanstonds getelefoneerd, het zij naar een kapitein van den Grooten Lama, hetzij naar den aanvoerder zelf, en toen moest het natuurlijk op hetzelfde oogenblik zijn uitgekomen, dat er van een bevrijdingswerk volstrekt geen sprake was geweest, en dat anderen zich hadden uitgegeven voor helpers van den Lama. Een vrouw van de schrandtheid van Liza moest toen onmiddellijk hebben ingezien, hoe de vork in den steel zat. Zij had al degenen die zich hier bevonden naar het eenzame huis ontboden, en die waren nog juist bijtijds gekomen, om den brutalen indringer te vangen.

En het hart van Brand klopte van blijdschap, toen hij bedacht dat het niet Raffles zelf was geweest, die zoo dom in den val was geloopt!

Dit wist hij met volkomen zekerheid, en hij was trotsch op die overtuiging — geen aardsche macht zou in staat zijn, hem te doen zeggen, waar men Raffles zou kunnen vinden.

Hij wist maar al te goed wat dan het einde zou zijn. De Grooten Lama zou ditmaal zonder mededoogen zijn, en Raffles zou worden gedood.

De vrouw stond rusteloos met een lok van haar te spelen, en bleef Brand aanzien. Zij droeg nog altijd haar gevangenis-kleederen, van ruwe, grijze stof.

Eindelijk zeide zij langzaam:

— Ik zou wel eens willen weten, wat jou er toe zou kunnen brengen, voor de verblijfplaats van Raffles te verklappen!

— Niets ter wereld! antwoordde Brand rustig.

— Zeg dat niet zoo haastig! Anderen hebben iets dergelijks gezegd — in andere omstandigheden misschien, en zij zijn op hun besluit terug gekomen! Ik ken middeltjes, die ik zelf heb bedacht, ofschoon ik moet erkennen, dat een oude, Chineesche vriend van mij daarbij behulpzaam is geweest, die de stugste lippen wel openen! Heb je wel eens gehoord van het genie der Chineezen om hun medemenschen te martelen?

— Ik weet er alles van! antwoordde Brand bedaard. Zij zijn er meesters in. Maar ik op mijn beurt weet wel middelen, om alle martelingen nutteloos te doen zijn!

— Er zelf een einde aan maken? vroeg de vrouw hoonend. Maar dat zullen wij je wel weten te beletten!

— Je zult niets kunnen beletten, hernam Brand eenvoudig. Je kent mijn middel niet. Ik heb geen revolver, strop, vergif of vlijmscherp mes noodig! Maar waartoe al dit ge-

praat? Het is tijd verspillen! Uit mijn mond zullen jullie nooit hooren, wie, wat en waar Raffles is, dus waarom moet er dan over worden gepraat? Ik ben door mijn eigen domheid in jullie handen gevallen. Straf mij daarvoor, en maak er een einde aan.

— Dat zullen wij! zeide de vrouw heesch. Maar niet dan nadat wij onze middelen tegenover elkander hebben gesteld! Jongens, je weet wat ik voor heb! Maak alles daarvoor gereed!

Op dit oogenblik klonk ratelend en schel de telefoon.

De mannen die Brand reeds weder hadden willen aangrijpen, keken elkander en toen de vrouw verbaasd aan.

Liza was op het telefoontoestel toegelopen, nam den hooren terhand. Zij zeide snel een paar voor Brand volmaakt onbegrijpelijke woorden, en luisterde toen met een strak gelaat, dat tot zijn verwondering plotseling overtogen werd met een doodelijke bleekheid, terwijl zij moeite scheen te hebben, zich staande te houden.

Toen klonk haar schorre stem bevelend:

— Kom onmiddellijk hier — ik — er is misschien een middel — maar er is er ook maar een! Heb je de kleederen, zooals ik je zooeven gezegd hebt. Vlug dan — de minuten kunnen kostbaar zijn!

Zij legde met trillende vingers den telefoon weer op den haak, en wenkte een van de mannen bij zich een grof gebouwden kerel met een laag voorhoofd en borstelige wenkbrauwen, met wien zij op zachten toon een paar woorden wisselde, onverstaanbaar voor de anderen. De man leek hevig te schrikken, en uitte een gesmoorden vloek.

Terwijl zij nog spraken, klonk boven hun hoofden eenig gerucht, en toen verscheen er boven aan den ijzeren ladder, een kleine, magere man, met een puntschedel, blootshoofd, vrij goed gekleed, die een bundeltje kleederen onder den arm had, dat hij naar beneden wierp, waarop hij zelf met de vlugheid van een aap eerst de steunijzers greep, en toen haastig naar beneden klauterde.

Hij sloeg nauwelijks acht op Brand, die van het geheele voorval niets begreep, maar liep dadelijk toe naar Liza, en begon een driftig fluisterend gesprek met haar te voeren, dat Brand van de plek waar hij stond onmogelijk kon verstaan. De vrouw stelde een paar malen een vraag, en eensklaps verliet zij haar plaats bij de telefoon, en kwam op Brand toelopen.

Haar gelaat vertoonde een zonderlinge men-

geling van angst, woede en smeeking, toen zij haastig tot hem zeide :

— Luister ! Jij erkent dat je leven in onze handen is, niet waar ?

— Daar ziet het wel naar uit ! antwoordde Brand laconiek.

— Wij willen het sparen — en dat niet alleen, maar wij willen je een aandeel geven — een zeer groote buit, mits je ons helpt, nu aanstonds !

Brand keek haar verbaasd aan, en herhaalde :

— U helpen ?

Brand had teveel gezichten gezien onder allerlei omstandigheden, om niet dadelijk te begrijpen, dat de vrouw geen comédie speelde, maar inderdaad in angst zat, en, hoe vreemd het moge klinken, zijn bijstand scheen te behoeven. Dit vermeerde nog slechts zijn verwondering. Wat was er gebeurd, eenskiaps, dat zijn toestand zoo zeer gewijzigd en verbeterd had ?

De vrouw wrong de handen en hernam :

— Jij zelf kunt ons niet helpen — ik bedrieg mij. Het is Raffles dien wij noodig hebben. En nu aanstonds. Je moet je met hem in verbinding kunnen stellen, als je maar wilt ! Neen, het is geen valstrik, dat zweer ik bij alles wat mij lief is ! Jullie kunnen je voorzorgen nemen — Jullie kunnen zelf voorschrijven wat er gedaan moet worden — een man zal jullie den weg wijzen — meer niet !

Zij sprak op een zonderlinge, stootende wijze, en scheen met moeite naar haar woorden te zoeken. Het was duidelijk dat zij in een toestand van groote opwinding verkeerde. Haar

angst was oprecht, en niet geveinsd, en de verbazing van Brand nam nog toe.

Zij echter vervolgde, na diep te hebben adem gehaald :

— Er zijn dingen die nog zwaarder wegen dan wraak te nemen op Raffles ! Ik zeg je dat hij veilig is, als hij zou willen helpen ! En hij kan geld krijgen, veel geld !

— Maar wat hij te doen zou hebben, kan dat onmogelijk gedaan worden door een van je vrienden ? vroeg Brand, toch nog altijd wantrouwend.

Stampvoetend schreeuwde de vrouw :

— Denk je met een gek te doen te hebben ? Geloof je dat ik zijn hulp zou inroepen, als het niet volstrekt noodzakelijk was ? Ik weet dat Raffles de eenige is die het kan ! Er moet een brandkast geopend worden, een safe in een bank, en nu onmiddellijk, zonder tijdverlies ! Ik zeg je dat slechts een van ons jullie beiden naar dat huis zal brengen. Gevaar is er dus niet voor je.

Maar talm nu toch niet, en tracht je met Raffles in verbinding te stellen !

— Dat behoeft niet meer, Liza Fraser ! Hier ben ik al !

De deur had zich verder geopend, zonder dat iemand het merkte, en Raffles stapte kalm het vertrek binnen, op de hielen gevolgd door Henderson. Beiden waren gemaskerd.

En achter hen liep, kwispelstartend, een kleine, ruigharige terrier, die aanstonds vol vreugde en jankend van blijdschap tegen Brand ging opstaan.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

DE SAFE, EN WAT ER IN ZAT.

De beide mannen waren gewapend met hun browning maar niemand van de aanwezigen dacht er zelfs aan, hen in den weg te treden, zoo zeer waren allen verbluft door deze plotselinge binnenkomst.

De deur was immers aan den anderen kant gegrendeld en goed bewaakt!

Brand begreep dadelijk, dat de trouwe hond met zijn fijne neus zijn spoor hervonden had, van het punt af, waar hij zijn auto had laten staan, maar van het overige begreep hij ook niet al te veel!

Liza scheen hier ook het eerste aan te denken, want zij vroeg aanstonds:

— Waar is onze vierde man? Is hij dood?

— In zekeren zin — ja! antwoordde Raffles glimlachend. Maar binnen zes uren zal hij weder uit zijn zwaren slaap ontwaken! Ik heb hem van verre met behulp van een windpistool een fijn, stalen naaldje in den vetten nek geschoten, dat hem onbeduidend verwondde — maar hem toch onmiddellijk als het ware verlamde. Hij was zoo dom geweest, een lantaarn vlak bij zijn hoofd op te hangen, en het mikken viel al heel gemakkelijk. U behoeft echter niet voor zijn leven te vreezen, gesteld al dat het iets waard zou zijn — wat ik betwijfel!

De vrouw was witter geworden dan een laken, en het was duidelijk dat zij in haar binnenste een zwaren strijd uitvocht tusschen haar woeste haat, en de stellige wetenschap, dat zij de hulp van dien man onmogelijk kon ontberen!

— Je hebt dus verstaan wat hier gesproken werd? vroeg zij tenslotte toonloos.

— De laatste zinnen tenminste!

— Wat was je van plan, als je het niet gehoord zou hebben?

— Wel, jullie allen overhoop te schieten, als je aan verzet gedacht zou hebben, en mijn vriend te bevrijden! antwoordde Raffles bedaard, en hij toonde, zijn groot, sterk zakmes, daarop vervolgde hij:

— Ik zie echter, dat ik dit niet noodig gehad zou hebben. Jullie hebben hem niet gebonden, rekenend op de overmacht. En nu genoeg gepraat. Je vraagt mijn hulp. Erken je dat ik

op het oogenblik bij machte ben, die te weigeren, als ik dat verkies?

En met een veelzeggend gebaar hief hij de browning op.

— Ik erken het! antwoordde de vrouw op doffen toon. Maar ik hoop dat je je hulp zult aanbieden, omdat er zeer veel geld is te verdienen!

— Er was sprake van een bank — welke bank is dat?

— De Midland Agricultur Bank in de Putney Street — het is hier dicht bij!

Er vloog een trek van verbazing over het gelaat van Raffles, die echter onmiddellijk weer verdween. Hij vroeg kalm:

— Jullie hadden het op die bank voorzien — van nacht? Had de Lama die inbraak voorbereid?

— Ja.

— Hij is dus daar zelf?

— Neen! antwoordde de vrouw haastig, schuw den blik afwendend. Alles is mislukt, naar het schijnt. Maar wij willen volstrekt dat die safe geopend wordt, en wij weten, dat jij alleen het kunt! Het is een modern meubel en stevig ook, maar ik weet dat jij ze kunt open maken!

— Er zit zeker iets in van groote waarde? vroeg Raffles, de vrouw strak aanziende.

— Ja, van groote waarde!

— Wat is mijn aandeel, als ik er in slaag, de safe te openen?

— De helft! antwoordde de vrouw, zonder de minste aarzeling.

— Dat laat zich hooren! Ik kan er natuurlijk op aan, dat voor het overige de inleidende maatregelen achter den rug zijn? Want ik weet dat er een nachtwaker in den goudkelder is! Als die man soms uit den weg is geruimd, dan doe ik niet mee! Ik wordt niet graag betrokken bij zaken, die een bloedgeurtje verspreiden.

— Hij is alleen maar bewusteloos gemaakt.

— Hoe konden ze de bank binnen komen, je vrienden?

— Door een korte gang, die van een ander

huis is gegraven! Het werk duurde veertien dagen. Belooft je dat je zult helpen? Geloof je dat je het kunt?

Raffles sloeg op zijn borstzak en zei met een lachje:

— Het is een groot geluk, dat ik alles bij mij heb, wat er noodig zal zijn! Jij wijst ons dus den weg, Liza en de anderen blijven hier. En geen grapjes, want ik ben volstrekt niet in een stemming, om die te verduren!

— Ik ga ook mee! zeide de vrouw haastig

— In die gevangenskleeven!

De vrouw was echter reeds in een dwarsgang verdwenen en had haastig de kleeren aangeschoten, die de kleine magere man had meegebracht. Terwijl zij het kleine klokhoedje over het hoofd trok, en de weerspannige haren wegstopte, zeide zij:

— Zoo zal niemand mij herkennen!

— Het is te hopen — voor jou — want het bericht van je ontsnapping is al overal bekend!

De vrouw maakte een beweging van schrik, en vroeg:

— Hoe weet je dat? Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten?

— Omdat ik een radio-ontvangtoestel in m'n auto heb! antwoordde Raffles kalm. Even voor ik de taxi van mijn onvoorzichtigen vriend hier vond, ving ik het bericht op, dat door de politie op dit oogenblik over heel Engeland wordt uitgezonden. Je had niet zoo hard moeten schreeuwen daar op het dak, dat was verstandiger geweest! Het is nog een geluk, dat het een half uur heeft geduurd, voor ze aan de ziekenzaal dachten, en je bed leeg vonden!

De vrouw mompelde iets en toen zei ze, schouderophalend:

— Het komt er ook voorloopig niet op aan. De hoofdzaak is dat je ons wilt helpen.

— Je bent wel zeer verzot op het goud, dat er in de safe zit? vroeg Raffles zich gereed makend om heen te gaan.

— Zeer! antwoordde de vrouw kortaf.

— En hoeveel is het ongeveer?

— Zeer veel! Ik weet niet precies welk bedrag. Maar je zult je niet te beklagen hebben.

Raffles wierp haar een eigenaardigen blik toe, en zeide, met zijn browning spelend:

— Dat hoop ik! Ik werk niet gaarne voor niets! En daarom — het zekere voor het onzekere nemend, zou ik de heeren gaarne willen uitnoodigen, mij den inhoud van hun zakken af te staan!

Het voorstel kwam zeer onverwacht, en er werd danig gevloekt, maar de reus met zijn

masker voor maakte een dreigende beweging, en het werd stil. Rustig ging Raffles voort:

— De dorpelwachter met zijn dikken nek had achthonderd pond in bankpapier in zijn binnenzak. Het is heel onvoorzichtig, om met zooveel geld te loopen. Misschien had hij het gewonnen met spelen. In elk geval heb ik hem van dat bedrag ontlast. Charles, wees zoo goed, om de heeren eens vlug te onderzoeken, neem hun alles af wat waarde heeft, en ook maar hun wapens, terwijl James en ik een oogje in het zeil houden.

Met een verwonderlijke vingervlugheid doorzocht Brand de zakken van de bandieten, die bleek van woede moesten toelaten, dat niet alleen hun wapens, maar ook hun portefeuilles en een paar zeer kostbare ringen overgingen in de zakken van denzelfden man, dien zij nog pas zoo kort geleden in hun macht meenden te hebben!

En de blikken die zij op de vriendin van hun aanvoerder wierpen, hoewel verstolen, waren niet van de vriendelijkste soort!

De geheele visitatie had niet langer dan een minuut geduurd, en Brand rapporteerde met de nauwkeurigheid van een boekhouder.

— Twee ringen met diamanten en robijnen, drie portefeuilles, tezamen bevattend ongeveer twaalfhonderd pond Sterling, een gouden sigarettenkoker, een portemonnaie met een inhoud van drie pond en vier shilling!

— Drie pond en vier shilling! riep Raffles op een toon van afgrijzen. Geef onmiddellijk terug aan den armen drommel, wien je dat ontnomen hebt! Ik wist niet, Liza Fraser, dat er zulke berooide lieden onder je troep waren. En nu vooruit! Je ziet, dat ik het aanneem! Maar niet te veel gezelschap, wat ik je verzoeken mag. Dat magere heerschap daar gaat mee, en jij — en de rest blijft hier, tot wij een veilig eind op weg zijn. En waag het niet, te komen toezien bij mijn werk, want dan loopt het niet goed af met jullie!

— Wees daar maar niet bang voor — dat gebeurt zeker niet. Ik beveel jullie jongens, uit naam van den Lama, hier rustig een kwartier te blijven, en je dan te verstrooien! Jullie mogen volstrekt niet naar de Bank komen — dat zou te gevaarlijk zijn!

Raffles had zich al naar den voet van de ijzeren ladder gewend. Hij stond dus met den rug naar het vertrek toegekeerd. Maar in zijn linker hand hield hij zijn klein zakspiegeltje — en hij glimlachte. Hij had duidelijk gezien hoe de vrouw onder het spreken van de laatste

woorden, meenende ongezien te zijn, een van de mannen, die het dichtst bij haar stond, op de teenen trapte.

— Ga je gang maar, jij feeks! mompelde hij voor zich heen. Dat gebaar wil natuurlijk zeggen, dat zij precies het tegenovergestelde moeten doen van wat je zoogenaamd beveelt! Nu, wij zullen wel eens zien, wie er in deze zaak aan het langste einde trekt!

En daarop begon hij rustig de ijzeren ladder te beklimmen, en verdween door de opening. Liza volgde hem. Daarop klauterde Henderson naar boven, en men moest vreezen, het smalle laddertje onder zijn gewicht te zien bezwijken. Op hem volgde de kleine, magere man, en Brand sloot den stoet.

Zwijgend bleven de anderen achter.

De oudere rioolbuis steeg langzaam, werd wijder, en eindigde inderdaad nadat men ongeveer tien minuten zwijgend was voortgegaan bij het licht van twee zaklampen onder in een soort van put, twee meter hoog, en van boven afgesloten met een ijzeren deksel.

— Je kunt het openduwen, er is geen gevaar! zeide de vrouw kortaf tot Henderson die het langst was, en heel gemakkelijk het deksel van het mangat kon openen, zonder zelfs den voet te zetten op het korte laddertje, dat tot aan het luik reikte.

Allen klommen naar buiten, en bevonden zich nu in een holle, groote ruimte, blijkbaar wat er over was van een oude fabriek, met afgebrokkelde muren en roestige overblijfselen van machineonderdeelen.

De kleine magere man wees den weg, en een oogenblik daarna stonden allen in een nauwe, stikdonkere steeg, uitlopend op een vrij breede straat.

Raffels herkende onmiddellijk zijn omgeving, en fluisterde:

— Het is zeker een half uur loopens tot aan de bank. Heb je een auto?

— Daar staat de wagen waarmee ik gekomen ben! zeide het kleine mannetje. Maar daar kunnen we onmogelijk allemaal in.

— James, ga onzen wagen halen! beval Raffles kortaf. Die moet hier dicht bij zijn. Je hoeft alleen maar om het blok heen te loopen. Overtuig je eerst vooral, of er geen agent in hinderlaag ligt, en vergeet niet, je masker af te doen, zoodra je je hebt omgewend!

Zoodra zijn voetstappen niet meer gehoord werden, vroeg Brand:

— En wat gebeurt er met de taxi?

— Laat die maar rustig staan, voorloopig.

Niemand weet haar toch van haar plaats te krijgen, tenzij men haar op een vrachtauto zou tillen! Je hebt toch het mechaniek in werking gebracht?

— Natuurlijk! Terwijl ik achter op den bagagedrager zat!

— Zoo, dus dat was de reden waarom ik niet verder kon! zeide de vrouw op woesten toon. En ik dacht nogal dat de benzinetank geen druppel meer bevatte!

— Daaraan lag het niet — maar ik had er voor gezorgd dat de ontsteking onmogelijk meer kon werken! zeide Brand met een lachje. En niemand kan het in orde maken, tenzij hij het geheim zou kennen!

— Jullie zijn drommels slim, zei de vrouw peinzend.

— Ik mag niet klagen! zeide Brand langs zijn neus weg.

— Maar er zijn misschien toch ook nog anderen, die niet al te dom zijn! hernam Liza weer, hem strak aanziende met haar ondoorgrondelijke zwarte oogen.

— Juist! Het is een kwestie van baas boven baas! gaf Brand gemoedelijk toe. Nu eens weer deze, dan weer de andere partij! Van nacht schijnen we eerlijk te zullen deelen!

De vrouw gaf hierop geen antwoord, en Brand kreeg tot zijn verbazing ongemerkt een vrij harden stoot tusschen de ribben van Raffles, die schuin achter hem stond.

— Ik schijn te veel te praten, mompelde hij voor zich heen. Er is zeker onweer aan de lucht, en ik dacht nogal, dat alles nu was afgelopen!

Op dat oogenblik klonk een gerucht van een naderende auto, en een groote, grijze wagen stond vlak voor het slopje stil. Dadelijk liepen allen er op toe, en de vrouw fluisterde:

— Laat hem vlug rijden, en stil staan voor het huis dat het nummer 17 draagt. Wij hadden de benedenverdieping gehoord, en zijn daar beginnen te graven.

— Snel rijden, James, en stil staan voor het huis no. 17 in Putney Street!

En op zeer zachten toon voegde hij er aan toe:

— Je stalt vervolgens de auto in de nachtgarage, die schuin aan de overzijde is, en vervolgens houdt je nauwkeurig, goed verborgen, de bank en het huis no. 17 in het oog — vooral het laatste! Je laat daar niemand binnen gaan — tenzij het politie is! Heb je me goed begrepen. In geen geval de drie kerels, die je in den kelder van het riool gezien hebt!

— Als ze het toch willen doen, Mylord ?

— Dan sla je hen neer ! En ik geloof stellig dat ze zullen komen ! Maar je doet niets, tenzij ze inderdaad het huis willen binnendringen.

Binnen vijf minuten had de auto den vrij korten afstand afgelegd. De vrouw en de anderen stapten uit, en onmiddellijk verdween de wagen.

Het was nog volkomen donker, en pas over een uur zou de zon opkomen. De kleine man had reeds de buitendeur geopend, zeker met een valschen sleutel, en vlug traden allen binnen, liepen door de gang van het onbewoonde benedenhuis, gingen een trap af, nadat het magere mannetje weer een deur had geopend, en bereikte zoo een kelder, waar alles er op wees dat vakkundigen een stevige, betrouwbare tunnel hadden gegraven. Er lag een zeer groote hoop aarde, een stapel stutten, een menigte planken, en in een hoek stond een draagbare motor, zoo op het oog van een tiental paardekrachten. Verder lagen er nog houweelen, spaden en andere gereedschap over den steenen vloer verspreid.

Raffles had zijn lamp weer ontstoken, en wierp een vluchtigen blik om zich heen. Toen richtte hij zich tot de vrouw met de woorden :

— Is het mogelijk dat ik hier iets hoor ? Zijn er nog menschen bij de safe achtergebleven ?

— Twee ! antwoordde de vrouw kortaf. Zij zouden pogen, de deuren te openen, maar ik weet zeker dat het vruchteloze arbeid is geweest !

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op, en zeide tot den kleinen man :

— Mijn waarde heer, wees zoo goed, die tunnel binnen te gaan, en terug te keeren met de revolvers van Uw vrienden ! Menschen, die zenuwachtig zijn willen wel eens al te vlug schieten ! Breng hen ook op de hoogte van wat er tusschen deze dame en mij is overeengekomen !

Zonder iets te zeggen verdween de bandiet in de zwarte opening van de lage tunnel, waar men alleen kruipend doorheen kon gaan.

Binnen een paar minuten was hij terug, en reikte Raffles zwijgend niet alleen twee revolvers maar ook een sterk knipmes en een gummi, met lood bezwaarde knuppel over.

— Je ziet wel dat we ons volkomen aan je toevertrouwen ! zeide Liza, met een glimlacht.

— Daar ziet het tenminste naar uit ! antwoordde Raffles laconiek. En laten wij nu maar voortmaken, want het zou zeer onaangenaam zijn, als wij door het zonlicht werden verrast.

Hij zelf kroop het eerst door de tunnel, die bijna twintig meter lang was en dus zeker onder twee huizen doorliep. Zij was voortreffelijk gemaakt, onder toezicht van lieden, die dat werk verstonden. De stutten waren oordeelkundig geplaatst, en stevig.

De gang bleek regelrecht uit te loopen in de safe van de Midland Bank, een vertrek dat geheel van beton was gemaakt — met uitzondering van den vloer, die ook hier het zwakke punt bleek te zijn !

Twee mannen, goed gekleed, in een soort van werkjassen gestoken, stonden dicht bij de stalen deur van een groote kluis, met de vuisten in de zijde gesteund, en met gerimpeld voorhoofd.

Er stond een zuurstofapparaat in een hoek, er lag een kleine, stalen cylinder bij, en dicht bij de kluis stond een wijd geopende tasch met inbrekerswerktuigen, knijptangen, beitels en fijnere instrumenten.

Raffles liep onmiddellijk op die tasch toe, zonder zelfs acht te slaan op de beide norsche bewakers van dat onderaardsche verblijf, dat verlicht werd door een electriche lamp in het midden van de zoldering, onderzocht den inhoud en zei na eenige oogenblikken :

— Lang niet kwaad — om een kast uit het jaar '90 open te breken. Voor een goed gebouwd, modern meubel, zijn zij echter ontoereikend.

Hij zette de tasch weer neer, bukte zich, en bekeek met de grootste aandacht het slot.

Toen hij zich weer oprichtte, had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking gekregen.

Allen waren nu in den laagzolderigen kelder aangekomen. Het was een kaal vertrek, met als eenig meubelstuk een kruk op drie pooten, waarschijnlijk bestemd voor den nachtwaker.

Er was maar een toegangsdeur, eveneens van staal, en die op een kier stond. Waarschijnlijk was die deur geopend door den bewaker, die aanvankelijk in de gang voor de deur had gezeten, en die eenig gerucht meende te hooren. Voor hij alarm had kunnen maken bij het zien van het gat in den vloer, was hij waarschijnlijk neergeslagen.

Liza was naast Raffles komen staan, en vroeg, met moeite sprekend, en met den blik op de gesloten kluisdeur gevestigd :

— Zou je de deur kunnen openen ?

— Het zal wel gaan dunkt mij ! Maar zeg mij eens — wie is toch de onhandige geweest, die die deur weer gesloten heeft, nadat ze eenmaal geopend was ?

Er kwam geen antwoord op die vraag. Raffles keek beurtelings de vrouw en de drie mannen aan. Toen haalde hij de schouders op en vervolgde :

— Jullie schijnen den domoor liever niet aan te wijzen ! Ik echter kan aan zekere teekenen zien, dat deze deur geopend is, en kort daarna weer gesloten. Men schijnt dus niet den tijd te hebben gehad, den schat er uit te halen, die er zich binnen in moet bevinden ! Dat komt er van als men te overhaast te werk wil gaan ! Overigens — er zijn tegenwoordig kluisdeuren, die uit zich zelf weer dicht gaan, onder zekere omstandigheden, tenzij men het mechaniek door en door kent, en het buiten werking weet te stellen ! Nu, wij zullen eens zien, hoe dit slot zich zal gedragen ! Het ware veel gemakkelijker geweest als jullie beiden niet gepoogd had, met die onbruikbare werktuigen dat kostelijke slot open te breken ! De man die de deur voor het eerst opende had er meer verstand van — en het spijt mij dat hij blijkbaar niet hier is, om hem mijn compliment te kunnen maken. Amice, kom hier en help mij !

Brand kwam toelopen, en Raffles sprak fluisterend een paar woorden tot hem. Het volgende oogenblik glinsterden eenige fijne werktuigjes tusschen zijn vingers, en hij zette

zich aan het werk. Het meeste deed hij echter alleen maar met zijn geoefende handen. Heel langzaam draaide de cijferschijf, en het zeer zwakke tikken van het mechaniek daarbinnen, voor iedereen onmerkbaar, plantte zich voort door het metaal tot in de fijne gevoelige vinger-toppen, die de kast bijna niet schenen aan te raken.

Toen was het alsof daarbinnen iets knapte, met een korten tik, en Raffles glimlachte.

— De sleutel, die gebruikt is ! Beval hij kortaf.

Een van de mannen gaf hem zwigend den sleutel, die van geen nut was geweest, omdat niemand de cijfercombinatie wist. Raffles stak hem in het slot, greep den knop en heel langzaam week de stalen deur, bijna een hand breed dik, en hermetisch sluitend in de sponningen.

De deur sloot een kast af van wel een meter diepte, en bijna twee meter hoogte.

Raffles bukte zich en zijn rechter hand greep iets, dat hij naar voren trok, en buiten de kast sleepte. Het was het lichaam van een bewusteloozen man.

— Misschien zal niet iedereen het een schat noemen, zeide Raffles ironisch, maar ik heb het genoeg, U den Grooten Lama voor te stellen, madame Liza !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK VII.

DE ONTHULLING.

Het was een oogenblik zeer stil in den kluis-kelder van het bankgebouw.

Raffles had den man, dien hij uit de kluis had bevrijd, op den rug gewenteld. Zijn gelaat was nog altijd met een rood masker bedekt, of liever met een soort kap van roode zijde, puntvormig, zooals men ze ook wel ziet op afbeeldingen van leden der beruchte Ku-Klux-Klan.

Waarschijnlijk had hij nog gepoogd, toen de steeds schaarscher wordende lucht hem dreigde te doen stikken, zich dien kap van het hoofd te rukken, maar dat was hem slechts ten halve gelukt, want men zag niets dan een stukje van de kin, vierkant, en blank van huid.

Raffles keek de vrouw doordringend aan, en ging voort :

— Natuurlijk heb je dit alles geweten, maar je vreesde, dat ik zou weigeren, mijn hulp te verleen, indien je de waarheid zou hebben gezegd ! Je moet me wel heel slecht kennen. Van het begin af heb ik begrepen, dat je alleen zoo angstig kon zijn om een levend wezen, niet om het geld. Ik vind het trouwens zonderling, dat een man als jullie aanvoerder niet eens heeft geweten, dat die landbouwbank een soort van zwendelonderneming is, en dat er zeker niet heel veel contant geld in deze kast zou zijn. Dat valt mij van hem tegen ! Maar intusschen — ik zal nu aanstonds weten wie hij is, die geheimzinnige bendeleider ! Was je daar in het geheel niet bevreesd voor, Liza ?

Heel even keek de vrouw hem aan, met een loerenden blik.

Toen zeide zij, de schouders ophalend :

— Ik had gedacht dat alles anders zou loopen. En dan — het was er mij in de eerste plaats om te doen, dat hij gered zou worden. De rest kwam er niet op aan !

— Is dat werkelijk zoo ? vroeg Raffles langzaam. Had je niet gehoopt, dat jullie ons toch nog zoudt kunnen overweldigen ?

De vrouw zweeg, en Raffles keek eens rond.

De twee bandieten stonden tegen den muur, en hij wist dat zij ontwapend waren. Die kleine, magere man had volstrekt niets te beteekenen, en voor het overige had Brand ook hem zijn revolver afgenomen. Door het

gat in den vloer zou niemand komen, om hem het leven zuur te maken, want Henderson had een opdracht gekregen, niemand door te laten, tenzij het toevallig politieagenten mochten zijn, die eindelijk iets gemerkt hadden.

En die mochten, wat hem betrof, gerust komen opdagen. Hij zou wel een middel weten te vinden, om zelf den dans te ontspringen, en dien gemaskerden schurk daar gevangen te laten nemen. Het was immers duidelijk, dat ook Scotland Yard op de hoogte moest zijn van het bestaan van een geheimzinnigen, altijd achter de schermen blijvenden aanvoerder, gevaarlijk door zijn slimheid en het feit, dat maar een van zijn helpers zijn uiterlijk kende, en dat was die mooie vrouw daar, die duivelin, die hem zoo van harte gaarne met eigen hand een spitsen dolk in het hart zou hebben gestooten.

Weer keek hij neder op het lichaam van den Lama. Het hoofd had zich even bewogen. Aanstonds zou hij tot bewustzijn ontwaken, en dan zouden zij eens met elkander praten, de gevaarlijke, duivelsche bendeaanvoerder, en de schrandere, stoutmoedige avonturier :

Vervolgens deed hij de kastdeur wat verder open, en wierp een blik in de kluis.

Op den bodem stond een klein valies, en er lagen een paar pakjes bankbiljetten op den grond verspreid, en wat goudstukken.

— Ruim dat eens bij elkaar, Charles, want het zal toch nog wel de moeite zijn, zeide hij tot Brand, die nauwkeurig het viertal bandieten in het oog hield.

— Let dan goed op dat ontuig ! zeide Brand veelbeteekenend. Ik houd niet van hun gezichten. Zij zien er uit alsof zij wat in het schild voeren.

— Wat zouden zij kunnen uitrichten ? zeide Raffles schouderophalend. Binnen vijf minuten zullen wij hier vertrokken zijn, om plaats te maken voor de politie, die ik zal waarschuwen. Deze man mag volstrekt niet langer dan tot dezen nacht Londen onveilig maken ! Haast je maar, dan vertrekken wij spoedig !

— Had hem maar gerust in zijn kluis laten stikken ! bromde Brand kwaad. Dat was heel wat veiliger geweest !

— Maar, Charles ! zeide Raffles op verwij-

tenden toon. En ik sta er nogal voor te boek, dat ik geen vlieg zou kwaad doen! Daarenboven — ik moest toch volmaakt zeker van mijn zaak zijn! Ik moest mij toch met eigen oogen overtuigen, dat die looze guit werkelijk zoo onhandig was geweest, de deur achter zich te laten dichtvallen! Hoe kwam hij eigenlijk zoo, Liza —?

— Wilde je dat graag weten? Dan zal ik het je zeggen! antwoorde de vrouw met scherpe stem. Geloof je werkelijk dat de Lama een kind is, en een deur achter zich zou toetrekken, zonder reden? Neen, zoo is het ook niet gegaan! Ik zie niet in waarom ik het je niet zou zeggen. Een van zijn mannen haatte hem — om mijnenwege. Terwijl ze hier bezig waren, en nadat de Lama de deur had geopend en was binnen gegaan, duwde die schurk de deur zachtjes achter hem dicht!

— Dat was heel brutaal van dien schurk! zeide Raffles ironisch. Leeft hij nog?

Als antwoord klonk een kort, knorrend gelach van den kant, waar de twee ontwapende bandieten stonden.

— Je kunt het hun vragen! zeide de vrouw, met een veelbeteekenend hoofdknikje.

— Wij zijn den Lama trouw, en wij wisten wat onze plicht was! zeide een van de kerels norsch. Wij kwamen te laat om het te kunnen verhinderen, maar voor hij van zijn proppen-schieter had kunnen gebruik maken, waren wij al bij hem!

— Ja, ik begrijp het! zeide Raffles. Die term is duidelijk genoeg. Nu, zoo is tenminste de Lama gezuiverd van de smet, die ik op zijn bekwaamheid had geworpen! Ben je gereed Charles?

— Aanstonds! bromde Brand, die in de donkere kluis aan het werk was. Er is zeker niet meer dan twaalfhonderd pond!

— Maar dat is zeker de moeite van het medenemen waard! zeide Raffles. Beter dat wij het doen dan een voortvluchtige, frauduleuze bankroetier! Een zeker iets zegt mij, dat de directeur juist van plan was, morgen met de Noorder Zon te vertrekken. En nu zullen wij eens zien, hoe onze waarde tegenstander er eigenlijk uitzag. En denk er om, Charles, dat je de effecten kunt laten liggen — die hebben voor ons geen waarde!

Het was duidelijk dat het niet lang meer zou duren of de groote Lama zou uit zijn bewusteloosheid ontwaakt zijn. Zijn borst ging zwaar op en neer, nu zijn longen zich begonnen

te vullen met de lucht, die hem het leven terug gaf.

De oogen van Liza flikkerden boosaardig, toen ze op luiden toon zeide:

— Weet wel, in welk gevaar je je begeeft, Raffles! Nog nooit heeft iemand het gewaagd, het geheim van den Grooten Lama te doorgronden! Nog pas kort oefent hij zijn heerschappij uit — maar op het kerkhof wijzen drie kruisen de plaats aan, waar nieuwsgierige lieden liggen, die hem wilden leeren kennen!

— Dan zal ik de eerste zijn, die het ongestraft hoopt te doen, madame! zeide Raffles koeltjes, en zijn vingers grepen vastberaden den punt van den vuurrooden kap.

Op dat oogenblik klonken er snelle voetstappen in de gang, achter de halfgesloten deur, en Raffles richtte zich dadelijk op, en greep naar zijn browning.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend of liever open gerukt, en een viertal agenten vertoonden zich, allen met de dienstrevolver in de vuist.

— Nu, dat is wel een weinig te vroeg, zeide Raffles op mistroostigen toon, Ik had mij er zooveel van voorgesteld, dien man daar zelf van zijn masker te ontdoen! Jullie hebt een goede slag geslagen, mannen — het is de Groote Lama, die daar ligt! Ik vond hem in de brandkluis.

De brigadier die bij de agenten was, trad op Raffles toe, en zei barsch:

— Je maakt wat al te veel praatjes, naar mijn zin, vriend. Wat doe je hier? Doorzoekt hem, jongens!

Twee krachtige agenten lieten hun vingers op doeltreffende en snelle wijze over en in de zakken van Raffles gaan, en in een oogwenk was hij beroofd van al zijn wapens, ook die hij aan de bandieten had afgenomen.

En toen gebeurde er iets, hetgeen Raffles de overtuiging gaf, dat hij ditmaal gevaar liep, met zijn eigen wapens te worden verslagen.

De agent die hem deze laatste revolvers had afgenomen ging ze namelijk onmiddellijk aan de twee bandieten brengen, die ongemerkt tot vlak achter hem waren gekomen, terwijl hij sprak tot de mannen in het blauw.

Hij liet een langgerekt gefluit hooren, trok de wenkbrauwen bijeen en zeide zeer kalm:

— Ik zie het al — een flater! En ditmaal is hij aan mijn kant! Charles, laat die browning zakken, dat heeft geen nut. Zij zijn nu met hun zevenen, en allen gewapend! Bovendien voel ik den veelbeteekenenden druk van drie

revolverloopen ter hoogte van mijn onderste ribben! Welzoo — nagemaaakte agenten! En dat ik daar niet aan gedacht heb, die de truc wel eens zelf pleeg toe te passen! Maar nu ik jullie goed aanzien, wordt het me nog onbegrijpelijker, dat ik niet onmiddellijk jullie verkleeding heb doorzien! Jouw koppel zit heelemaa scheef, man, en jij draagt een helm die veel te klein is — jij lijkt wel een variété agent!

Liza, die zich zelfs niet verroerd had, kwam nu langzaam op Raffles toelooptend, met oogen die van haat en zegepraal tegelijk fonkelden als karbonkels, en zeide op sarrenden toon:

— Heb je nu genoeg gepraat, en mogen wij nu ook eens wat zeggen? Jij hond! En zij spuwde hem in het gelaat.

Raffles was alleen wat bleaker geworden, veegde kalm met zijn mouw over zijn wang, en zeide minachtend:

— Dat had ik zelfs van jou niet verwacht, Liza Fraser! Je bent iets minder dan een duivelin, en nauwelijks iets meer dan een beest! Vergeet je dat ik den man dien je lief hebt, van den dood heb gered?

— Zelfs dat vergeet ik, als ik jou in mijn macht weet! gilde de vrouw, en haar vingers werden tot klauwen, terwijl zij doodsbleek en met het schuim op de lippen voor hem stond.

— Een beetje kalmer, Liza! maande de zoogenaamde brigadier haar aan. Al dat geschreeuw geeft niets. Wees nu maar blij dat je ons nog net bijtijds onderweg hebt kunnen laten waarschuwen, toen je de kleine gang passeerde op weg naar het rooster! Als de Lama daar dat alarmsignaal niet had laten aanbrenge, vlak bij den hoek, waarop je maar hoefde te drukken, dan zouden we nu niet hier staan! En laat de rest nu maar aan den aanvoerder over! Mannen, help hem overeind!

Inderdaad was de Lama half overeind gekomen, en steunde met zijn elleboog op den vloer. Door de kleine gaten in de kap zag men zijn oogen schitteren, maar niemand kon goed de kleur onderscheiden. Die oogen waren vast op Raffles gericht, terwijl twee mannen hem onder de oksels grepen, en op zijn beenen zetten.

— Jullie hebben hem dus weer? vroeg hij met nog zwakke stem. Wie hem ving, dien zal ik rijk beloonen!

— Ja, het is vreemd geloopt! zeide Raffles bedaard. Eigenlijk had ik jou denken te vangen. Je moet weten dat ik je uit die kluis heb gehaald, waarin je dreigde te stikken. En ik had zoo gaarne je gezicht eens gezien!

De Lama was langzaam op hem toegekomen,

wankelend, en zich steunend op de schouders van twee der gewaande agenten, en zei tergend langzaam:

— Is dat werkelijk zoo? Nu, je hebt mij een grooten dienst bewezen — en dus zul je je zin hebben! Bindt die twee, mannen, maar stevig! Touw is voldoende. Ik heb een goed plannetje, en dat zullen wij eens vlug en netjes ten einde brengen. Doorzoekt hem zorgvuldig, of nog beter, trekt hem al zijn bovenkleederen uit, ook zijn schoenen, want ik heb wel eens van zijn holle zolen gehoord, want dan pas ben ik overtuigd, dat hij niets meer bij zich heeft.

Vlug werd aan dit bevel voldaan, en terwijl drie mannen voortdurend hun revolvers op Raffles en Brand gevestigd hielden, werd Brand stevig gebonden, nadat al zijn zakken werden binnenste buiten gehaald, maar Raffles werd ontkleed tot op een enkel kledingstuk na, een kort, linnen sportbroekje, en in dien toestand werden zijn armen op zijn rug gebonden met een dik touw.

En de twee mannen moesten het zich laten welgevallen, omdat zij begrepen, dat een poging tot verzet een onmiddellijken dood zou betekenen.

— Klaar? vroeg de Lama, die met overelkaar gekruiste armen had toegezien. Luister dan, Raffles! Mijn geduld is uitgeput. Je bent mij te dikwijls in den weg getreden, en je bent een al te gevaarlijk vijand. Wreedheid en bloeddorst vrees ik veel minder dan schrandtheid en koelbloedigheid in een tegenstander! Je dagen en die van je helpers zijn geteld. En daarom — omdat er nu geen redden meer voor je is — zul je mijn gelaat zien! Ga daar in de kluis!

Een oogenblik aarzelden de beide mannen, maar vier revolverloopen, tusschen hun ribben gedrukt, spraken een al te duidelijke taal.

Achteruitlooptend traden zij de groote kluis binnen.

— Ga zoo ver mogelijk achterin staan! beval de Lama. Zoo is het goed. Ga terzijde, jullie!

Alle bandieten traden terzijde van de half geopende deur, waarachter de Lama zijn hoofd nu verborgen had, zoodat slechts de twee mannen daarbinnen, geboeid en machteloos, dat hoofd konden zien, gedekt met de roode kap.

Langzaam bracht de Lama zijn hand naar dat hoofddekse, en trok het omhoog.

Raffles en Brand zagen een bleek, knap, en

wreed gelaat van een man van omstreeks dertig jaar, misschien iets ouder, glad geschoren en met opvallend dicht geplante, fraai geteekende wenkbrauwen. Het bleek nu dat zijn oogen een eigenaardigen tint hadden, iets tusschen bruin en groen in, en zeer groot waren.

Boven den scherpen neus waren de wenkbrauwen bijna ineen gegroeid. De lippen waren dik en zinnelijk.

Raffles nam het gelaat in een oogwenk scherp in zich op en hij wist dat hij het nooit meer zou kunnen vergeten, als men hem maar den tijd om te leven had gelaten!

— Heb je het goed gezien? vroeg de Lama, een zaklanteren aanknippend, en daarmee zijn eigen gezicht belichtend. Dan heb je je zin, nu Raffles, en je zult moeten erkennen, dat ik je goed behandeld heb! Vooruit jongens, sluit de gangdeur, en breng dien ezel van een bewaker maar in de tunnel. Zoo winnen wij weer een paar uren.

Hij had de kap reeds weder opgezet, en Raffles en Brand hoorden de zware, stalen deur van de gang zachtjes in de sponning vallen.

Toen drukten drie of vier mannen met hun volle gewicht tegen de kluisdeur, en deze sloot zich snel.

Van dat oogenblik hoorden zij volstrekt niets meer, behalve hun eigen ademhaling, en zij wisten dat de lieden daarbuiten ook niets zouden hooren al zouden zij in staat zijn, nog zoo hard op de stalen deur te bonzen met hun vuisten, of er tegen te schoppen met hun schoenen — als zij die hadden gehad!

Zij hoorden niets van den aftocht der bandieten, niet het minste gerucht drong tot hen door.

— Ik vrees dat dit het einde zal zijn, Brand zeide Raffles na eenige oogenblikken. Ik twijfel er niet aan, of wij zullen ons weten te bevrijden van die touwen — maar wat helpt ons dat? Zelfs met werktuigen zou het onmogelijk zijn, deze kast van binnen uit te openen!

— Die vervloekte duisternis is het ergste! mompelde Brand. Hoe is het mogelijk dat Henderson die vier schurken heeft laten doorgaan?

— Wel, wij zouden hier niet zijn, als de goede reus wat minder trouw mijn bevelen opvolgde! Ik had gezegd, dat hij iedereen moest tegenhouden — behalve politie!

— Dan zijn wij verloren! zeide Brand heesch. Tenzij Henderson ongerust mocht worden over ons wegblijven, en toch nog gaat kijken!

— Ik vrees dat dat weinig zal helpen,

Brand! klonk de stem van Raffles uit de duisternis. Wij weten dat hij ontzaglijk sterk is, onze vriend Henderson, maar de kracht van tien reuzen zou niets baten! Men kan zulk een deur alleen openen met de fijnste instrumenten — en met kennis van zaken! Ja, een steekvlam zou het kunnen doen, maar voor de deur bezweek, zouden wij gestikt zijn — of geroosterd!

— Hoe lang denk je dat wij zullen kunnen ademen in deze nauwe kast? vroeg Brand na een oogenblik.

— Op zijn hoogst een uur! Zelfs de Lama was al bijna gestikt, en die was alleen! En toch is hij niet veel langer dan anderhalf uur daarbinnen geweest! Waarschijnlijk zelfs veel korter!

— Wat doe je? Ik voel je bewegen!

— Ik schuur het touw stuk tegen den scherpen rand van een der stalen planken! Volg mijn voorbeeld. Het zal ons wat afleiden.

Een kwartier lang werd er niet gesproken. De lucht werd benauwd en zwaar. Brand voelde een misselijk gevoel in zich opstijgen. Zijn slapen begonnen te kloppen. Plotseling hoorde hij de stem van Raffles die zeide:

— Het touw is stuk! Draai je rug naar mij toe, dan zal ik ook jou trachten te bevrijden!

Ook het touw van Brand was reeds voor de helft doorgeschuurd, en Raffles kon het zonder veel moeite geheel los maken.

Een paar minuten bleef het stil, en toen zeide Raffles, met een diepe klankvolle stem:

— Wat ik nu voel is geen vrees voor den dood, die toch eenmaal komen moet, maar de smart om den onverrichtten arbeid, om de monsterachtige groote hoeveelheid werk, die nog verricht behoorde te worden! Ik heb gedaan wat ik kon — op mijn manier. Was het slecht — was het goed?

— Het kan niet slecht geweest zijn — omdat jij het deed. En ik voel vreugde in mij, omdat ik je heb mogen helpen, zeide Brand zacht.

Weer eenige oogenblikken later zeide Brand met een stem die zich begaf:

— De lucht wordt verstikkend. Ik kan bijna niet meer ademen. Ik voel mij duizelig en zwak. Het is alsof er gloeiende sterren voor mijn oogen heen en weer dansen.

— Straks zal de bewusteloosheid komen, Brand, en wij zullen inslapen — zonder pijn, en zonder zelf iets te merken van den grooten overgang!

— Reken je niet meer op hulp?

— Neen! Henderson kan niets doen —

zelfs al was hij nu in den kelder !

Maar plotseling zweeg Raffles en greep Brand bij den arm.

— Houdt je staande, en ga niet zitten ! beval hij met krachtige stem. Ik heb een gerucht gehoord !

— Hoe is dat mogelijk ? Men zou zelfs een revolvershot nauwelijks hooren !

— Het is niet in den kelder — het is aan de deur zelve ! Iemand tracht het slot te openen — maar niet met een valschen sleutel ! Wie kan dat zijn ? Houdt je stil, Brand, en laten we dadelijk handelend optreden, als het moet ! Het is een geluk dat onze vuisten vrij zijn !

— Op dat oogenblik gingen met een geluid, dat als hemelsche muziek in hun ooren klonk, de dikke staven der sloten uit hunne uithollingen ! De deur kierde. Er werd een streepje licht zichtbaar, nauwelijks te zien, en Brand kon zich niet meer weerhouden, en riep het uit :

— James ! een minuut later, en wij waren verloren !

Er klonk een schreeuw van toorn en schrik, en onmiddellijk begon de deur zich weer te sluiten, maar Raffles wierp er zich met al zijn kracht tegen aan, en Brand hielp hem, met een kracht die vertiendubbeld werd door de ontzetting.

De deur ging nu snel open, Raffles stak zijn hand uit, en hij vatte een andere hand, die een kleine browning omkneld hield.

Hij wist den man aan den anderen kant van de deur dit wapen te ontfutselen, en op hetzelfde oogenblik werd die zoo zacht als een lam ; en stotterde verbaasd :

— Wie zijn jullie ? Wat zoeken jullie hier ?

Raffles gaf zich niet eens de moeite op die vraag te antwoorden, maar zei langzaam het zwakke zaklantarentje in de hoogte heffend, dat de mannen op den grond had geplaatst :

— Ei, ei — kijk eens aan ! Mijnheer Turner,

de directeur van de Landbouwbank, in hoogsteigen persoon ! Nu kan men weer zien dat somtijds de misstap van den een kan voeren tot de redding van den ander ! U wilde er vandoor gaan met het povere restantje, dat nog in deze kluis was ? Het is schandelijk om het te zeggen — maar dat doet mij innig veel plezier ! En wat een geluk dat die schurken den bewusteloozen bewaker uit de gang hebben weggesleept en de deur hebben gesloten, Charles ! U schijnt het gat in den vloer niet eens te hebben gezien ?

— Gat in den vloer ? stotterde mijnheer Turner meer dood dan levend. Niets van dien aard heb ik gezien. Het is me alsof ik droom !

— Des te beter ! Wat zit er in die tasch ? Zoo, dat ziet er niet zoo kwaad uit ! Bankbiljetten en goudgeld ! Dat is althans een kleine vergoeding voor het geleden verlies ! Mag ik U verzoeken, U uit te kleeden, mijnheer Turner ?

— Mij uit te kleeden ? hakkelde de ongelukkige directeur.

— Zooals ik zeg ! U ziet dat ik maar heel weinig aanheb, en de morgenlucht is frisch, zelfs om dezen tijd van het jaar ! Vlug wat, U is juist even groot als ik ! Moet dit revolvertje U soms tot haast aanmanen ?

De stem van Raffles werd dreigend, — Kreunend, bevend over al zijn ledematen, van het geheele geval niets begrijpend, — begon mijnheer Turner zich van zijn bovenkleederen te ontdoen. Raffles trok ze aan naarmate ze hem werden toegeworpen, en vijf minuten daarna hadden de twee vrienden door de tunnel het gevaarlijke huis verlaten, terwijl mijnheer Turner als een razende, en nu half dol van woede verbinding poogde te krijgen met de politie, hetgeen hem pas een half uur later door middel van een opengeworpen raam gelukte, want er was geen draad in zijn bankgebouw of hij was doorgesneden !

De volgende aflevering bevat :

De cocaïne-smokkelaars

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

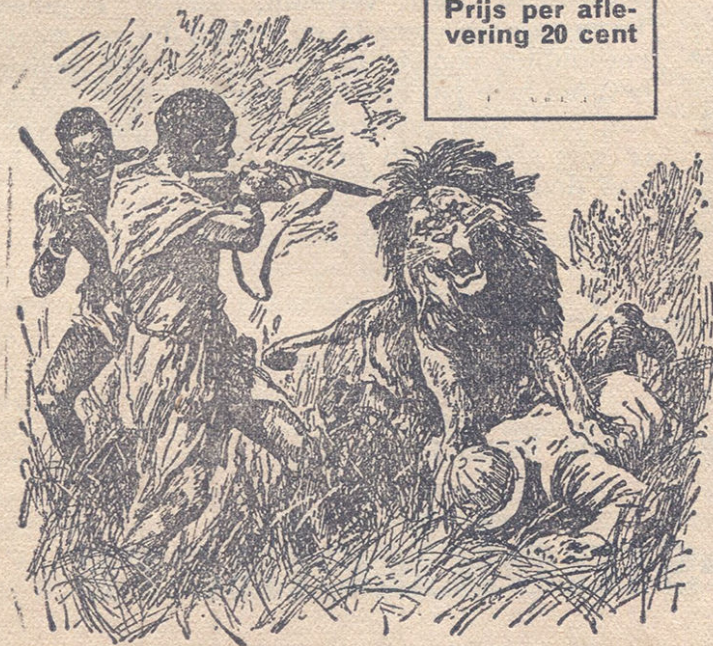
RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885